

Siyasi Gazete

Eylül 2015

**Söz ve Eylem'in
ekidir
Fiyatı 1 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Halklara Karşı Savaşa Hayır!

Bölgede ve Türkiye’de istikrarsızlık derinleşme eğilimini koruyor. Emperyalist devletlerin Irak ve Suriye’yi dizayn etme planları, farklı seçeneklerin devreye girmesiyle sürüyor. Irak (etnik, dinsel, mezhepsel homojen bölgeleri yaratılarak) fiili olarak bölünmüş durumda. Rusya ve Çin’in karşı duruşu ve Esad’ın “beklenenden daha direngen çıkması” işleri zorlaştırırsa da artık bundan böyle tek bir Suriye’den söz etmek imkansız.

devamı sayfa 3’de

Ateşle Oynamak!

Devlet ve hükümet Kürt Ulusal Hareketini istediği çizgiye taşıyıp tasfiye etmek için son hamlelerinden birini daha deniyor. Ulusal Hareketi, HDP’yi, Kürt halkını iç savaşa tehdit ediyor.

devamı sayfa 3’de

**Küresteki Güvercinleri
Şemsiyesiyle Dürterken sayfa: 5**

Syriza Bir Rüya mıydı?

Hatırlanacaktır, Syriza bundan çok kısa bir süre önce yapılan erken seçimde kitlelerin umudu oldu. Yunanistan’ın ırkçı partisiyle ortak hükümet kurarak ilk hayal kırıklığını yarattı. Yaşanan ilk kırılmaya rağmen halk “kemer sıkma politikalarına karşı yürüttüğü savaşı sürdüreceğine inanarak Syriza’ya desteğini sürdürdü.

devamı sayfa 4’te

**Genç Sosyalist
sayfa:8-9**

**Türkiye: “Demokrasi”
Nereye? arka sayfa**

Merhaba

Komünist Hareket Eylül ayıyla birlikte Okuyucunun karşısına yeni bir gazeteyle çıkıyor. Bugüne kadar hareketimizin teorik-ideolojik hattını, siyasal gerçeklerin açıklanmasını ve emekçilerin fabrikalardaki, iş yerlerindeki, köylerdeki mücadeleleri, direniş ve eylemlerini okuyucularımıza Söz ve Eylem dergisi aracılığıyla ilettik. Bu çok yönlü faaliyeti aylık bir dergiyle gerektiği gibi yürüttüğümüz söylenemez. Bu faaliyetin bazen bir yanı, bazen diğer yanı öne çıktı, bazen de tersi oldu. Komünist mücadelenin, Hareketimizin ihtiyaçları ve Söz ve Eylemin dört yıllık pratiğinden hareketle yayın faaliyetinde yeni bir düzenlemeyi gerekli gördük.

Bu düzenlemeyi iki olguyu dikkate alarak gerçekleştirdik. Birincisi, devrimci kadronun oluşumunda vazgeçilmez bir unsur olan Marksist teorinin daha iyi kavranmasını sağlamak, “Marksizm bir doğma değil, bir eylem kılavuzudur” belgisi altında Marksist teoriye yönelik saldırılarla daha etkili mücadele edebilmek ve ikincisi, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik daha etkili bir siyasal ajitasyon yürütmek.

Hareketimizin önündeki birbiriyle bağlantılı bu iki görevi, iki merkezi yayınlara yerine getireceğiz. Bundan böyle üç ayda bir yayınlanacak olan Söz ve Eylem kendini Hareketimizin teorik temellerini açıklamaya, Marksizm’e bulaşmış ayırık otlarını temizlemeye ve Türkiye devriminin sorunlarına eğilmeye hasredecektir. İşbaşı ise yoğun bir siyasal ajitasyon ile birlikte sınıf mücadelesinin çeşitli alanlarına (ekonomik mücadele, kadın, gençlik, ekoloji, ulusal sorun vb.) ilişkin mücadele, direniş ve eylemleri okuyucuyla buluşturacaktır.

Okuyucunun karşısına iki yayın organı ile çıkmak ekonomik ve siyasal mücadele ekseninde devrimci bilincin bölünmesi olarak algılanmamalıdır. Yapılmak istenen, siyasal mücadelenin işçi ve emekçilerin geniş kitlelerine aynı içerikle farklı biçimler altına sunulmasıdır.

Hareketimiz tarihin tekerleğinin dönüş hızının yükseldiği, ekonomik ve politik değişimlerin baş döndürücü bir hızla aktığı bir dönemde siyasal gerçeklerin açıklanmasının bir aylık bir yayın organıyla karşılanamayacağından hareketle, İşbaşı’nı adım adım haftada bir çıkarmayı hedeflemektedir. Hareketimizin bugünkü koşulları içinde bu hedefe varabilmenin kolay olmadığını biliyoruz. Bu hedefi gerçekleştirmek ancak yoldaşlarımız ve hareketimize ilgi duyanların aktif desteğiyle olacaktır. Bilinçli, örgütlü, kararlı, inançlı ve sebatlı devrimciler olmadan hiçbir şey gerçekleştirilemez.

-Her yoldaş yazı ve yorumlarıyla İşbaşı’nın gönüllü yazarı olmalıdır.

-Her yoldaş çevresinde olup biteni İşbaşı’na anında ileterek, İşbaşı’nın gönüllü bir muhabiri olmalıdır.

-Her yoldaş çevresinde İşbaşı okuma grupları oluşturmalı ve katkı sağlamalıdır.

Mümkün olan en kısa zamanda haftalık bir İşbaşı’nda buluşmak üzere...

Yazı Kurulu

Boğaziçi Üniversitesi Barış Bloku

“Basına ve Kamuoyuna:

Geçici AKP hükümeti içine girdiği krizi halklara dönük baskı ve saldırılarla, savaşa çözmeye çalışmakta! Yanı başımızda Ortadoğu’da gerçekleşen savaş sonucu her gün cenaze ve katliam haberleri gelmekte. Şu an gerçekleşen bu savaş, bizim inisiyatifimiz dışında Türkiye’ye de AKP devleti eliyle taşınmak istemekte. 2013 Diyarbakır Newroz’unda devlet ve Kürt Özgürlük Hareketi’nin karşılıklı aldığı ateşkes kararıyla başlayan çözüm süreci bugün durmuş, darbelenmiştir. Sivil siyasetin önü kapatılmış, yine silahların konuşduğu bir kaos ortamı oluşturulmuştur.

Yine bu süreçte insanlık düşmanı tecavüzcü barbar IŞİD’in Türkiye ve Kürdistan’ın birçok şehrinde güçlenmesine göz yumulmuştur. Suriye’de Rojava Devrimine karşı, Türkiye’de ise Kürtlere ve demokratik talepleri olan halklara karşı kullanılmıştır ve kullanılmaktadır. Seçimden önce Adana, Mersin, Amed’de HDP’ye karşı başlatmış olduğu bombalı saldırılarla Türkiye’de AKP devleti tarafından aktifleştirilen IŞİD, artık Türkiye’de sivil insanları doğrudan tehdit etme durumuna gelmiştir. En

son yaklaşık 350 SGDF’li genç “BERABER SAVUNDUK, BERABER İNŞA EDİYORUZ” şiarı ile başlatmış oldukları çalışmayı hayata geçirmek için Kobanê’ye geçmek üzere Suruç’ta toplanmış, basın açıklaması yaparken bombalı saldırıya maruz kalmıştır. 31 arkadaşımız canice katledilmiş, yine onlarca yaralanmıştır.

Tüm bu hesaplar yapılırken bizler, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri ve çalışanları olarak AKP Devleti’nin bu savaş çıkartkanlığı zihniyetine dur demek istiyoruz. AKP devletinin başlatmış olduğu bu savaşın, halkların Özgürlük ve Barış talebini hedef aldığının farkındayız. Savaş’ın bir çözüm olmadığı gibi, çözümsüzlüğü dayattığını görüyoruz. O yüzden derhal savaşın durmasını, demokratik siyasetin önünün açıldığı bir zeminde sivil siya-

setin devreye girmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu temelde oluşturduğumuz Boğaziçi Üniversitesi Barış Bloku’nu kamuoyuna ilan ediyor, her zaman barışın sesini yükselteceğimizi belirtiyor, tüm savaş karşıtı demokratik kesimleri bir araya gelip toplumsal barışı inşa etmeye çağırıyoruz. (Boğaziçi Üniversitesi Barış Bloku)

Destek veren bileşenler;

Köy-Koop, BÜED Kürt Edebiyatı Komisyonu, SBK, Bu Koop, Öğrenci Kooperatifi, BÜFK, GSK, Boğaziçi Üniversitesi Eğitim-Sen temsilciliği, BÜSÜİK Boğaziçi Gençlik Muhalefeti, Bağrı Üniversiteliler, Dem – Genç, Marksist Fikir Topluluğu, Genç Sosyalistler Birliği, HDK Gençlik Meclisi, Anti-Kapitalist Öğrenciler, Boğaziçi Üniversitesi FKF

2. ÇED Oyununu Bozacağız!

Çaldağı’nda çıkarılmak istenen nikel madeni-ne karşı mücadelede her türlü zorluklar akılcı, kararlı ve sabırlı bir şekilde aşıyor.

Turgutlu’da TURÇEP’in başını çektiği ve siyasi partilerin, demokratik kitle örgütlerinin katıldığı, Çaldağı’nda çıkarılmak istenen madene karşı mücadele kararlılıkla sürdürülüyor.

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı’nın 2. ÇED’i onaylama kararına karşı Manisa bölge idare mahkemesinde iptal davası açıldı. TEMA, EGEÇEP ve odalar,Turgutlu’dan da kişisel olmak üzere 2. ÇED’in iptal için üç dava açıldı.

Manisa bölge idare mahkemesi taraflara 2 Hazira’da bilirkişi incelemesi yapılacağını bildirdi.

TURÇEP düzenli olarak yaptığı Cuma günü toplantısında bilirkişi incelemesine yığınsal olarak katılma kararı aldı ve kolları sıvadı, yollara koyuldu.

Madenin yakınındaki Sarıbey, İzzettin, Sinirli, Musulçalı, Çampınar köyleri kadınlı erkekli ev ev dolaşıldı. Tek tek bildiri dağıtıldı.

Nikel madenin iyice sıkıştı-

ğı, mahkeme heyetini ve bilirkişileri etkilememiz için halka katılımın artırılması gerektiği anlatıldı. Bu faaliyete bir yıldan beri çalışmaları süren ve bir ay önce kuruluşu tamamlanan Doğa Kültürü ve Yaşam Derneği taraftarları da yoğun olarak katıldı. Ayrıca Urganlı, Akçapınar, Gökkaya, Avşar, Derbent köylerinde de bildiri dağıldı.

1 Haziran günü keşiften bir gün önce kadınlı erkekli Turgutlu’da bildiri dağıtıldı; Turgutlu belediye hoparlöründen halk Çaldağı’na çağırıldı.

Taşıt komisyonu Manisa belediyesinde 7 adet dolmuş temin etti. Ayrıca taksisi olanlardan da yardım istedi. Erzak komisyonu 300 pide, 500 adet su, 300 adet ayrıntı örgütleyip düzenli dağıtımını üslendi. Basın yayın komisyonu yerel ve ülke çapın-

da kamuoyunu bilgilendirdi.

Sermaye ve sermayenin partisi Manisa milletvekilleriyle boş durmadı. AKP Manisa milletvekili Recai Berber nikel madenin çalıştırılmayacağına dair basında açıklamalarda bulundu. 2. ÇED’e olumlu kararı veren ise AKP’nin Çevre ve Şehircilik Bakanlığıydı. Halkı kandırmaya çalıştı. Bu tutmayınca yığınsal olarak katılacak olan köylere giderek, uçuk vaatlerde bulunarak köylüleri kandırmaya çalıştı. Sonuç olarak TURÇEP’in akılcı bilimsel sabırlı çalışması, komünistlerin, Söz ve Eylem’in kararlı tutumu başarıyı getirdi.

AKP milletvekili Recai Berber’in yoğun gayreti ve uçuk vaatleri eylemi başarısızlığa uğratmadı. Öfkeli ve kararlı köylü kadınlar “2. ÇED oyunu-

nu da bozacağız” pankartıyla en önde yürüdü. Köprüyü kapatan jandarma barikatını aşırıp madene doğru “Her yer Çaldağı, her yer direniş” “Savaşa savaşa kazanacağız” sloganlarıyla yürüdü. Mahkeme heyeti, bilirkişiler, köylülerin ve halkın katılımı ve sordukları sorular karşısında “pabucun ucuz olmadığını” bir kez daha gördü.

2. ÇED oyununu da bozacağız! Bu ÇED’i de paramparça

yapıp çöplüğe atacacağız. Komünistlerin olduğu yerde halka zarar veremezsiniz. Nikel patronları yol yakinken terk edin Çaldağı’nı; bizi en zayıf olduğumuz zaman yenemediniz. Söz ve Eylem olarak, komünistler olarak söz veriyoruz. Ölmek var dönmek yok. Kazanan biz olacağız. Hodri meydan “pilavdan dönenin kaşığı kırılısın”!!!

Remzi Dağcı -Turgutlu

Katliamlar ve Devlet

Geçtiğimiz günlerde IŞİD’e yönelik olduğu iddia edilen bir operasyonda yüzlerce devrimci gözaltına alındı. Bir devrimci, polistarafından öldürüldü. Türkiye’de hemen her katliamda, gözaltı furcasından, devletçe yahut görünüşte devlet eli olmadan yapılan birçok saldırıda doğrudan ya da dolaylı olarak devletin parmağı vardır. Bu tespit birçok insan tarafından sosyalistlerin “devlet düşmanlığı,”ya da komplo teorisi çerçevesinde ele alınıp değerlendirilir. Gerçekte Soma’daki katliam ile Suruç’taki katliam arasında bir ilişki vardır. Ancak bu ilişki bir türlü görülmek istenmez. Maktulleri oldukça farklı olan bu iki katliam birbirinden bağımsız gibi görünüyor. Zaten kimse aynı elden yapıldığını iddia etmiyor. Biri hükümetin dış politikalarının sonucu iken, diğeri ise patronların biraz daha kâr için, çalışma şartlarında düzeltme yapmaması ve buna devletçe göz yumulması sonucu olmuştur. Bu da bize sorumlunun aynı adreste aranması gerektiğini gösteriyor.

Sermaye nezdinde Yeşil Yol’a karşı çıkan Karadeniz köylüsüyle, kent yağmasına, yaşam alanlarının, parkların, ormanların talanına karşı çıkanlar, dağlarında maden işletmesi istemeyenler aynı derecede tehlikelidir. İkisinin başına da en ufak bir eylemlerinde jandarma dikilir!

Başka bir örnek alalım; Roboski’de Kürt köylülerinin ölümüne sebebiyet veren güçle, Gezi’de binlerce insanı yaralayan ve öldüren güç aynıdır. İkisinin de sorumlusu devlettir; yani sermayenin işçi ve emekçiler üzerinde egemenlik aracı olan devlet. Daha açığı, Kürt dinamiği Türkiye devletince her zaman milli birlik adı altında kendi iktidarına dönük bir tehdit olarak görülürken, Gezi’de de yine aynı devletin iktidarını sarsan ayaklanma benzer reflekslerle karşılanmıştır.

Bu ilişkili durumlar bir yana salt devletin grevlere, gösterilere, protestolara yani en “barışçı” eylemlere karşı tutumu bile bu topraklarda yoksullara, işçilere, Kürtlere, devrimcilere dönük saldırıların tek bir cepheden geldiğini anlamamız için yeterli.

Mesela devlet neden Suruç katliamından sonra devrimcilere operasyonlar yapmıştır? Neden olayı örten perdeyi kaldırmaktansa Taksim’deki bir anma yürüyüşüne gazla, suyla, plastik mermiyle saldırmıştır? Neden cenazeleri törensiz gömmeleri için ailelere baskı uygulamıştır? Koca devlet cenazeden mi korkmuştur? “Camilere ayakkabı ile girdiler” yalanıyla kitleler kışkırtılırken Gazi Cemevi’ne biber gazı ile saldırmaları neden sorun olmaz?

Ya da şöyle soralım:

-Bu ülkede her yıl yüzlerce kadın, erkek şiddeti sonucu öldürülürken, devlet istatistik tutmakla meşgul. Öyle görülüyor ki devlet devrimcileri, sosyalistleri izlemek ve derdest etmekten kadın cinayetlerinin izini sürmeye vakit bulamıyor.

-Neden ırkçı bir grup, bir Kürt’ü linç ederken ya da Alevi biraile Ramazan’da oruç tutmadığı için linç edilirken polisi ‘teröre’ karşı olduğu kadar hassas davranamaz? Neden bir insanın oruç tutmadığı için dayak yemesi devlet nezdinde normal bir olaydır? Bu saldırıları ayan beyan gerçekleştirenler yer altında mı yaşamaktadır? Neden bunların evlerine sabahın 4’ünde bir operasyon yapılmaz?

Bütün bu sorular bizi tek bir noktaya çıkarıyor. “Katil devlet hesap verecek!” sloganı aslında boş bir ajitasyonun ötesinde anlamlar taşır. Devlet elbette bütün katliamlardan sorumludur (tabi uygulayıcısıdır da). Çünkü devlet, sermaye iktidarını dolaylı ya da doğrudan tehdit eden bir harekete karşı mücadelenin her yolunu dener. Baskı kurar, yıldırmaya çalışır, korkutur. Bunlar için ihtiyaç duyduğunda da katliam yapar, ya da katliamlara zemin hazırlar, göz yumar. Bu onların binlerce yıllık geleneğidir. Bizim binlerce olmasa da yüzlerce yıllık geleneğimiz bu zulüm ve sömürüye devrimle karşılık vermektir. Son söz henüz söylenmedi!

N. Keskin-İstanbul

İşbaşı

Ateşle Oynamak!

sayfa 1’den devam

Devlet ve hükümet Kürt Ulusal Hareketini istediği çizgiye taşıyıp tasfiye etmek için son hamlelerinden birini daha deniyor. Ulusal Hareketi, HDP’yi, Kürt halkını iç savaşıla tehdit ediyor. Artık ordu, polis, mit, örtülü ödenekle beslenen paramiliter güçler yetmiyor. Çaresizlik arttıkça inkâr ve katliam politikasına baş vuruluyor. Her tikanıklıkta olduğu gibi milliyetçi-şoven güçler aynı senaryonun bir parçası olarak devreye sokuluyor. Devlet öylesine gemi azıya aldı ki, “teröre karşı mücadele” adı altında Kürt halkını bastırmak üzere ölüme gönderdiği askerlerin ölümlerinden medet umuyor. Medya tıpkı 90’lı yıllarda olduğu gibi asker ve polis ölümleri üzerinden “yürek parçalayıcı”, halkı galeyana getirici tefrikalar yayımlıyor. Ölen askerler üzerinden en vahşi güdüler harekete geçiriliyor, şovenizm aktifleştiriliyor.

Haziran seçimleri öncesi Kürt halkına ve HDP’ye yönelik olarak düzenlenen provokasyonlara bu kez halklar birbirine karşı kıskırtılarak, iç savaş boyutu eklenerek, kitlesel katliamların yolu açılıyor. Bugüne kadar Kürdistan’da deneyip sonuç alamadığı yöntemleri şimdi metropollerdeki Kürtler üzerine deniyor. İç savaş tehdidi, düzenlenen şoven cenaze merasimleriyle metropollerdeki Kürtlere yöneltiliyor. Bununla metropollerdeki Kürtler, Kürt ulusal mücadelesinden uzaklaştırılmaya, onların Kürt ulusal Hareketine ve HDP’ye desteği azaltılmaya çalışılıyor. Geçmişte koruculuktan sağladığı desteği bu kez asimilasyondan alma umuduyla Kürtlere karşı iç savaş taktiğine sarılıyor.

Ama bütün bunlar devletin ve hükümetin beklediği sonucu vermiyor. Türkiye halklarında giderek güçlenen Kürt sorununun çözümü istemi, provokasyonları bozuyor. Adeta iç savaş provasına dönüştürülen cenaze törenleri, devlete ve hükümete karşı duyulan tepkileri örtmeye yetmiyor. Çaresizlik büyüdükçe Devletin başvurduğu terör yöntemleri insan aklını zorlayıcı boyutlarda acımasızlaşıyor. Halkı sindirmek adına 14-15 yaşında çocuklar terörist diye öldürülüyor. Diyanet işleri başkanının deyimiyle Kürtlere “ibret olsun diye” kadın gerilla tarihte görülen en vahşi yöntemden - kölelerin yol kenarında çarmıha gerilmesinden daha vahşi bir yöntemle öldürüldükten sonra cesedi, çırılçıplak soyularak teşhir ediliyor. Bu vahşet aynı zamanda yaşanan korkunun boyutunu da gösteriyor.

Vahşetin amacı Kürt halkının mücadelesinde hedeflerinden geri çekilmesini sağlayarak gerillanın Türk devletine karşı silahlı mücadeleden vazgeçme noktasına çekilmesidir. Tayyip Erdoğan ise bu devlet teröründen payını oy olarak kapmak, inkâr ve imha üzerinden kendi geleceğini garantiye almak için ateşle oynuyor. Ancak çoğu zaman ateşin kimi, nasıl yakacağı önceden kestirilemez. Seçim öncesi birçok provokasyonu boşa çıkaran Kürt halkı, bu girişimi de boşa çıkartacak güce ve deneyime sahiptir.

Ulusal kurtuluşa her aileden en az bir fedaisini feda etmiş bir halkı ölümlerle korkutup susturmak mümkün değildir. Yeter ki sahte umutlarla paralyze edilmesin, “çözüm süreci” adı altında yeniden aldatılmasına izin verilmesin.

Halklara Karşı Savaşa Hayır!

sayfa 1’den devam

Bölgede ve Türkiye’de istikrarsızlık derinleşme eğilimini koruyor. Emperyalist devletlerin Irak ve Suriye’yi dizayn etme planları, farklı seçeneklerin devreye girmesiyle sürüyor. Irak (etnik, dinsel, mezhepsel homojen bölgeler yaratılarak) fiili olarak üçe bölünmüş durumda. Rusya ve Çin’in karşı duruşu ve Esad’ın “beklenenden daha direngen çıkması” işleri zorlaştırsa da artık bundan böyle tek bir Suriye’den söz etmek imkansız.

Türkiye, baştan beri Kuzey Afrika ve Ortadoğu’nun emperyalist dizaynında önemli roller üstlendi. Suriye müdahalesinde büyük bir iştahla gönüllü olarak yer aldı. Hesabı, bölge devletlerinin hemen hepsi (Irak, Mısır, Libya,Tunus, Yemen, Birleşik Arap Emirlikleri, Bahreyn vb.) kaos içindeyken bölgede etkin bir konum yakalamak, aktif olarak yer almayı planladığı Suriye müdahalesini bin bir türlü manevrayla, katliamlarla bir türlü “çözemediği” Kürt Ulusal Mücadelesine karşı genel bir saldırıya dönüştürmekti.

ABD ve müttefiklerinin öngördüğü müdahale olasılığı, Rusya – Çin cephesine çarpıp biçim değiştirince bundan en fazla Türk devleti etkilendi. Müdahaleyi bir oldu bittiyle başlatabilmek için provokasyon üstüne provokasyon denedi. Bununla da istenilen sonucu elde edemeyince bu kez son koz olarak DAİŞ, El Nusra gibi selefi grupları aktif olarak destekledi.

El Nusra vb. selefi grupların aktif desteklenmesi, özellikle Suriye’ye askeri müdahalenin ortadan kalkmasından sonra Türk devletinin Suriye politikasının ana eksenini oluşturdu. DAİŞ’in Kürt kantonlarının üzerine sürülmesi bu politikanın bir gereği idi. Ancak bu girişim Kobane’de geri tepti. Kürtler, PYD’ye bağlı silahlı güçler, ‘koalisyon güçleri’nin de desteğiyle sadece düştü düşecek denilen Kobane’ye yönelik DAİŞ saldırısını püskürtmekle kalmadı, kantonlar arasında kalan Tel Abyad’ı da DAİŞ’ten temizledi. Cizire – Kobane kantonlarını birleştirerek mevcut siyasal statüsünü güçlendirme yolunda önemli bir adım daha attı. Türkiye yine “Dimyat’a pırince giderken, evdeki bulgurdan oldu.”

Türk devleti Suriye’deki başarısız hamlelerin ardından DAİŞ’le kurduğu suç ortaklığını DAİŞ’i Türkiye Kürdistanı’na çekerek sürdürdü. Suriye’de iç savaşın başlatılmasının ardından binlerce genç, istihbarat örgütüne bağlı, örtülü ödenekten beslenen özel örgütlenmeler eliyle Suriye’ye gönderildi, DAİŞ saflarında ideolojik ve silahlı eğitimden geçirildi. Devletin ve hükümetin Suriye’de DAİŞ’le kurduğu suç ortaklığı 7 Haziran seçimleri öncesinden başlayarak Türkiye’ye taşındı. HDP’nin seçim çalışmaları çeşitli yöntemlerle engellenmeye çalışıldı. Parti binaları bombalandı; HDP Diyarbakır mitingine bomba atılmasıyla

tırmandırılan suç ortaklığı, seçim sonrası Suroç’ta 32 genç devrimcinin öldürülmesiyle en tepe noktaya ulaştı.

Bütün bu başarısız hamlelere rağmen Türk devleti bugün de Suriye müdahalesinin başlangıcındaki konumunu sürdürmektedir. Ne bir yolunu bulup Suriye’ye müdahale etme ve bu müdahaleyi Kürt halkına karşı bir katliama dönüştürme hedefinden, ne de bu hedefe ulaşmak için DAİŞ ve diğer selefi gruplarla kurduğu suç ortaklığından vazgeçmiş değildir.

Türkiye, Suriye’ye müdahalenin farklı yollarını denerken, bölgede son iki ayda önemli değişimler yaşandı.

İran

İran ile Birleşmiş Milletler daimi üyeleri ve Almanya arasında yıllardır sürmekte olan görüşmeler Temmuz’da varılan anlaşmayla bir sonuca bağlandı. Atom bombası yapımını geçici olarak askıya alması karşılığında İran’a uygulanan ambargo büyük ölçüde hafifletildi. Bu gelişme her ne kadar ABD – İran ilişkilerinin normalleşmesi olarak değerlendirilse de emperyalist devletlerin bölgede son beş yıldır izledikleri politika bunun aksini gösteriyor. Hatırlanacaktır, ABD’nin başını çektiği emperyalist blokla müdahaleye uğrayan ülkeler Irak, Libya ve Suriye arasında müdahale öncesinde hiçbir ciddi anlaşmazlık yoktu. Özellikle Saddam ve Kaddafi müdahaleye uğradıklarında, emperyalist devletlerin dümen suyunda hareket etmekteydiler. Bu ülkelere müdahalenin normalleşmenin hemen ardından geldiği hesaba katıldığında aynı yolun İran için söz konusu olmadığı söylenemez. Nitekim, anlaşmanın hemen ardından İran’ın en önemli yumuşak karnı olan Kürt sorununa reformcu yaklaşımlar sergilemesi böyle bir emperyalist müdahaleyi hesaba kattığını gösteriyor. Ancak bunun için en azından Irak ve Suriye’deki mevcut kaostan geçici de olsa belirli bir sonuca bağlanması gerekiyor. Bunun için en başta Irak ve Suriye’yi etnik, dinsel – mezhepsel temelde homojen bölgelere ayırıp yeni devletlerin oluşmasının yollarını dölşeyerek işlevini yerine getiren DAİŞ’in bir şekilde adım adım denklemin dışına çıkarılması gerekiyor. DAİŞ’in Suriye – Irak denklemin dışına çıkartılması, İhvan’ın etkisizleştirilmesinin ardından Türkiye’nin bölgedeki en önemli dayanağını kaybetmesi anlamına geliyor.

Suriye ve Türkiye

İran’la beş BM üyesinin imzaladığı anlaşmanın hemen ardından Suriye sorununda da yeni gelişmeler yaşandı. Temmuz ayı içinde Rusya, ABD ve Suudi Arabistan dışişleri bakanları Suriye sorununu görüşmek üzere bir araya geldiler. Kahire’nin ev sahipliği yaptığı toplantılar sürerken, ABD Mısır’a uyguladığı silah ambargosunu kaldırdığını açıkladı. Kahire görüşmeleri bölgeye ilişkin emperyalist müdahale planlarında bazı önemli değişimlere

işaret etti. Birincisi, toplantıya ev sahipliği yapan Mısır yeniden Ortadoğu denklemindeki eski konumuna döndü. İkincisi, Suudi Arabistan’ın toplantıya katılmasıyla Türkiye - Suudi Arabistan – Katar ittifakı önemli bir darbe aldı. Üçüncüsü ise, ABD ile Rusya arasında Suriye sorununa ilişkin önceliklerde önemli bir yakınlaşma sağlandığı ortaya çıktı. Bu gelişmeler Esad’ı güncel politikada arka plana atarken,DAİŞ’e karşı mücadeleyi ön plana çıkardı.

Önce Almanya, ardından ABD’den gelen açıklamalar güncel politikadaki bu değişimi teyit etti. Almanya ve ABD, Türkiye’nin isteği üzerine Gaziantep ve Malatya’ya yerleştirilen Patriot füze bataryalarının geri çekileceğini açıkladılar. Hatırlanacağı üzere bu bataryalar yaklaşık iki yıl önce Suriye tehdidi gerekçe gösterilerek Türkiye’ye konuşlandırılmıştı. Bu hamleyle hem Suriye politikasındaki değişim, hem de Suriye’nin Türkiye’yi tehdit etmediği doğrulanmış oldu.

Aynı dönemde bir başka anlaşma Türkiye ile ABD arasında yapıldı. Anlaşma, üçüncü taraflara Türkiye’nin DAİŞ ile mücadeleye daha etkin katılımı olarak sunuldu.

Türkiye anlaşmayı, DAİŞ’le suç ortaklığını belgeleyen dosyaların önüne konulmasıyla, zorunlu olarak kabul etti. Anlaşmanın ardından devletin DAİŞ’e karşı düzenlediği göstermelik operasyonlar bu gönülsüzlüğü açığa vuruyor.

DAİŞ’le daha etkili mücadele adı altında lanse edilen anlaşma bir dizi unsuru bir arada içeriyor.

-İncirlik ve başkabağı üslerin hava unsurlarına açılmasıyla Türkiye koalisyon güçlerine DAİŞ’e karşı daha etkili bir operasyon yürütme olanağını sunuyor.

-İki Kürt kantonu (Kobane – Afşin) arasında kalan ve halen DAİŞ’in kontrolü altında bulunan Cerablus bölgesinin DAİŞ’ten temizlenerek, şimdilik de olsa, daha “ılımlı” bir gücün bölgeye yerleştirilmesini öngörüyor.

-Kürt ilerlemesinin geçici olarak Kobane’de durdurulması karşılığında Türkiye PYD’ye, PYD’nin kontrolündeki kantonlara saldırıda bulunmayacağını taahhüt ediyor. Türkiye, Kürtlerin Suriye’de elde ettiği statüyü fiilen tanımak zorunda kalıyor.

-Bunlara ek olarak anlaşma PKK’ya karşı “sınırlı” bir sınır dışı operasyona olanak veriyor.

Anlaşmanın hemen ardından Türkiye, aynı anda PKK’ya ve görünüşü kurtarmak için DAİŞ’e operasyon başlattı. DAİŞ’e yönelik operasyonlarda yakalananlar bir biri ardından serbest bırakıldı. PKK’ya yönelik operasyonlar kamp bölgesi, sivil yerleşim yeri ayırt etmeksizin sürdürüldü, sürdürülüyor. Sınır dışı operasyon kısa sürede hava, kara, polis, mit, güvenlik örgütleri, Hizbullah ve DAİŞ militanlarının katılımıyla sınır içine taşındı. Türk devleti binbir yolu deneyerek Suriye’de oluşturamadığı “güvenli bölgeyi”, her birini birer savaş ala-

nına çevirerek Kürt illerinde oluşturdu.

Erdoğan'ın Kürt seçmeninden intikam alma girişimi devletin sürdürdüğü terörü daha acımasız hale getirdi. Bununla birlikte Kürt halkına dayatılan bu çok boyutlu (katliam, faili meçhul, bombalama, tehcir, işkence) savaşı sadece bir intikam ya da yeniden seçim kazanma taktiği olarak görmek, en hafif deyimle Kürt halkını bir kez daha aldatmak, Erdoğan nezdinde Türk devletini aklamaktır. Her ne kadar Erdoğan devlet terörünü seçim kazanmak için kullanacaksa da, savaş bir devlet politikasıdır. Kürt ulusal kurtuluşunun kurucusu ve savunucusu gerillayı tasfiye etme hareketidir.

Gerillayı Türkiye'ye karşı topyekun silah bıraktırmayı amaçlayan bu saldırı, aynı zamanda bir NATO operasyonudur. Saldırının ABD (NATO) – Türkiye görüşmelerinin hemen sonrasında başlaması, Almanya, ABD, NATO ve Batı'dan gelen “Türkiye'nin güvenlik endişelerini anlıyoruz, ama çözüm süreci de devam etmelidir” yollu açıklamaları ve “PKK Türkiye'ye karşı silah bırakmalı” çağrıları, gerillanın tasfiyesinin ortak hedef olduğunu gösteriyor.

Bugün Kürt Ulusal Hareketine, gerillaya dayatılan tasfiye taktiği ne yenedir, ne de Türkiye'ye özgüdür. Daha önce başka ülkelerde (Filistin, Güney Afrika vb.de) denenmiş ve başarıyla yürütülen bu taktik, savaş – çözüm, görüşme ikilemi üzerine oturuyor.

Türk burjuvazisi bu taktiği Kürt hareketine karşı 1990'ların sonundan itibaren deniyor. Önce gerilla ve halkı hedef alan, hiçbir kurala bağlı olmayan çok yönlü yoğun bir terör yürütülüyor. Terörün en tepe noktasında Öcalan'ın devreye girmesiyle çözüm – diyalog sürecine geçiliyor. Bu tarz bugüne kadar her seferinde daha sinsi, daha acımasız bir terör ve ona eşlik eden ideolojik saldırı eşliğinde sürdürüldü, sürdürülüyor.

Devletin yeniden bu taktiği uygulamaya koyması bugüne kadar verdiği ödünler ve elde ettiği sonuçların yeterli olmadığını gösteriyor. Görünen o ki, bu kez aynı taktik daha kapsamlı ve sonuca endeksli olarak yürütülüyor.

Savaşın yeniden ön plana çıkmasından hareketle çözüm sürecinin bitişi, ya da dondurulduğu biçimindeki

açıklamalar tamamıyla Kürt halkını, halkları aldatmaya yönelik bir manipülasyondur. Tersine, (Kürt ulusal mücadelesi için) baştan beri bir tasfiye süreci olan “çözüm süreci” devam ediyor. Değişen sadece kullanılan araçlardır. Yeniden yer değiştirmek üzere görüşme trafiği, silahla yer değiştirmiştir.

Aynı zamanda Kürt ulusal mücadelesinin çeşitli bileşenleri arasındaki görüş farklılıklarını derinleştirmeyi, gerilla ile Kürt halkını, HDP'yi karşı karşıya getirmeyi, üzerinde toplumsal baskıyı arttırarak gerillanın geri adım atmasını sağlamayı da içeren bu taktiğin daha şimdiden beklenen sonuçları vermeye başladığını söyleyebiliriz.

Gerillanın kendini savunma ve karşı saldırıda bulunma hakkını devletin yürüttüğü terörle aynı kefeye koyarak, haklıyla zorbayı eşitleyerek, “hangi taraftan gelirse gelsin, silahlı mücadeleye karşıyız”, ya da “herkes elini tetikten çekmelidir” söylemlerinin yaygınlaşması, hatta bunun Kürt aydın ve siyasi figürleri tarafından dile getirilmesi, devletin 15 yıldır uygulamalarıyla önemli bir yol aldığını gösteriyor.

Devlet uyguladığı terörden Kürt halkının yıldınlığa düşeceğini, gerillayı sorumlu tutacağını, bunun gerilla üzerinde toplumsal bir baskı yaratacağını, aynı baskının barış söylemiyle batıdan geleceğini ve gerillanın terörle birlikte büyüyecek böyle bir baskıya dayanamayacağını hesap ediyor. Aynı tabloda Erdoğan oylarının artacağını varsayıyor.

Ancak bugüne kadar büyük acılara büyük kahramanlıklarla göğüs germiş Kürt ulusal hareketi ve Kürt halkı, bu iki beklentiye de boşa çıkaracak güçtedir. Şengal'de, Güney Kürdistan'da ve Rojava'da sağlam dayanaklara sahiptir.

Türkiye devrimcilerine bu haksız savaşta Kürt ulusal mücadelesine, gerillaya dayatılan tasfiyeye karşı Kürt halkının, Kürt özgürlük mücadelesinin yanında saf tutmak, metropollerde Kürtlere karşı yürütülen ırkçı şoven saldırılara birlikte göğüs germek, Türkiye işçi ve emekçilerini bu ırkçı ve şoven saldırılara karşı uyanık tutmak gibi önemli görevler düşüyor. Hangi gerekçeyle olursa olsun bu görevlerin savsaklanması tarih affetmez.

Syriza Bir Rüya mıydı?

Firdes Can

Hatırlanacaktır,Syriza bundan çok kısa bir süre önce yapılan erken seçimde kitlelerin umudu oldu. Yunanistan'ın ırkçı partisiyle ortak hükümet kurarak ilk hayal kırıklığını yarattı. Yaşanan ilk kırılmaya rağmen halk “kemer sıkma” politikalarına karşı yürüttüğü savaşı sürdüreceğine inanarak, Syriza'ya desteğini sürdürdü. Ama beklenenin tam tersi oldu.Syriza yıllardır zorla baş eğdirilemeyen halkı hileyle baş eğdirmeye çalıştı. Hayır kampanyasının başında yer alan Çipras, referandum kararı alarak bir yandan görünürde Troyka'ya efelenirken, öte yandan onunla uzlaşmanın yollarını aradı. İzlediği uzlaşmacı politika nedeniyle ters düştüğü maliye bakanının itiraf ettiği gibi, referandumdan hayır çıkacak diye günlerce uykusuz kaldı.

Referandum öncesi Atina sokaklarında polis gösterici avına çıktı, bankalar kapatıldı, halkın bankamatiklerden maaşlarını çekmeleri komik miktarlarla, engellendi, daha nice... Bütün bunlar halkın pes etmesi içindi. Ama tersi oldu. Yunan işçi ve emekçileri “Yunan anti-kapitalistleri”nin aldatmasına kapılmadan Troyka'ya karşı tavrını kahramanca sürdürdü. Açlıkla terbiye edilmeye boyun eğmedi. Referandumda hayır dedi.

Kişiler gibi partilerin de gerçek kimlikleri zor dönemlerde ortaya çıkar. Normal koşullarda binbir hokkabazlıkla halkı kandırıp arkasından sürükleyen partiler, ekonomik, siyasal kriz ve savaş koşullarında gerçek sınıfsal kimlikleriyle çıplaklaşırlar. Syriza şüphesiz, gerçek sınıfsal kimliği kısa sürede ortaya çıkan ilk parti değildir. Ancak, bu alandaki en kısa süre rekoru muhtemelen Syriza'ya aittir.

Yunan işçi ve emekçileri, yoksulluğun kapıda durduğu, işsizliğin kendilerini tehdit ettiği emperyalist kuşatma koşullarında referandumda hayır diyerek kahramanca davranmıştır, ancak, halkın bu kahramanca tavrı, umut tacirlerinin korkaklığında “evet”e dönüştürülmüştür.

Çipras sadece kendinden önceki hemcinsleri gibi halkı aldatmakla kalmamış, halka daha ağır koşulların dayatılmasını da sağlamıştır.Çipras'ın Troyka ile vardığı son anlaşma Syriza'yı iktidara getiren seçimden önce Yunan emekçilerine dayatılardan daha ağır koşulları içeriyor. Anlaşma 50 milyar Euro'luk bir özelleştirme fonunun kurulmasını öngörüyor. Fonu AB yetkilileri yönetecek ve fonda biriken parayla Yunanistan'ın AB'ye olan borçları ödenecek. Bu koşullarla imzalanan bir anlaşma bize yabancı değildir. Böyle bir anlaşma 18. yy. sonunda, “Düyun-u Umumi” adıyla Osmanlı devletine imzalatılmıştı. Bir anlamda eski sömürgeci yöntemi yeniden canlandıran bu anlaşma, ayrıca “Avrupa ortak evi”nin gerçek niteliğini de açığa çıkarmıştır. Bu katkı için Avrupa'nın küçük ulusları Yunan işçi ve emekçilerine teşekkür borçludur.

Şimdi Çipras dökülen incileri toplama ve halkı yeniden aldatma peşindedir. Partisinde kontrolü yeniden sağlayabilmek için elindeki tüm kozları oynuyor. Olağanüstü kongrenin yolunu açarak parti içerisindeki muhalefete karşı önlemler alıyor.Çipras,erken seçim kararı aldirarak referandum öncesi ve sonrasında Syriza içerisinde artan siyasal huzursuzluğun olgunlaşmasının önünü tıkamak istiyor.Erken seçimi dayatarak, henüz örgütlenmesini tamamlamamış parti muhalefetine, kendisine alternatif yaratacak, bilhassa 5 Temmuz referandumunda %61'le “hayır” oyu vermiş kitlelerin temsiline soyunacak bir seçenek oluşturmasının önünü kesmeye çalışıyor.Buna rağmen Syriza'dan ayrılanların kurduğu Halkın Birliği (Laiki Enotita) Partisi, yeni katılımlarla bir muhalefet odağı olma yolunda ilerliyor. Bu yeni oluşumun Syriza'dan farklı olup olmayacağı, Yunan halkının çıkarlarını ne ölçüde temsil edeceği kısa sürede ortaya çıkacaktır.

Söz ve Eylem'in geçmiş sayılarında “Syriza'yı iktidara taşıyan süreç ile Syriza iktidarı bir ve aynı şeyler değildir. Daha net bir ifade ile, Syriza kendisini iktidara taşıyan yığınların gerçek sözcüsü değildir.” “Syriza, büyük burjuvazinin saldırısına karşı işçi sınıfına ve emekçilere daha katlanılabilir, “çağdaş”, “adaletli” bir kapitalizm (radikal demokrasi) vaat ederek iktidara geldi. Sömürünün geleceğini garanti altına almak, sürekli kılmak için kitlelerin hayallerini de öfkelerini de sömürdü.” demiştik.

Bugün Syriza'nın geldiği nokta bunu doğrular niteliktedir. Ancak bunu öngörmek için kahin olmaya, yada fal açmaya gerek yoktu. Küçük burjuva karakterli bir partinin iktidara gelişinin iktidarın sınıf karakterinde bir değişikliğe yol açmayacağı açıktır. Yaşanılan, unutturulmaya çalışılan gerçeklerin sınıf mücadelesi yoluyla kendini açığa vurmasıdır.

2008'de başlayan ve tüm ülkeyi saran sokak hareketi ve isyanın faturası, önce PASOK, sonra da Syriza aracılığıyla emekçilere keldi. Bu isyan, yılların burjuva partisi PASOK'u tarihe gömdü. Şimdi ise gömülme sırası Syriza'ya geldi.

Yunan halkının bugün yaşadığı hayal kırıklığının, kendi sınıf örgütünü yaratarak iktidarın sınıf karakterini değiştirecek bir süreçle dönüştürülemezse, daha da ağır bedellere yol açacağı açıktır.

Yunan işçi sınıfı ve emekçilerinin yaşadığı süreç, dünya işçi sınıfı içinde zengin bir deneyim sunuyor. Kapitalizmin işçileri, emekçileri kırıntılarla avutmagirişimleri sonuçsuzdur. Kapitalizm, köşesinden kenarından çekilerek düzeltilemez. Devlet yıkılmadan demokratikleştirilemez. Tarihin tekerleklerinin öncesiyle kıyaslanamayacak kadar hızlı dönmeye başladığı bugün, işçi ve emekçiler uzun süre bir mistifikasyona hapsedilemez. Seçim zaferi sonrasında Syriza'yı paylaşamayanlara duyurulur.

O, Kümesteki Güvercinleri Şemsiyesiyle Dürterken...

Nihat Balkanlı

Mitinge çevirmeye çalıştıkları cenaze törenlerinde, kürsü haline getirdikleri tabutların başında konuşuyorlar... Konuşurlarken, o tabutların hanelerine taşıyacağı oyların, bu oylar sayesinde tutunmaya devam edebileceklerini düşündükleri saltanatın düşünüyörler. Tutunamazlarsa düşeceklerini, düşüklerinde ise neleri kaybedeceklerini biliyorlar. Bildikleri için, haykıran sesleri de Kuran sallayan elleri gibi titriyor. O bilmişlikleriyle, etten duvarlar ören koruma ordularının arasında, “Benim amacım Allah nasip ederse şehit olmaktır” diyorlar; zırhlı araçlarına binmezden önce, titreyen sesleri ile... Korkuyorlar.....

Savaşın artık yakın bir tehlike olmaktan çıkıp, somut bir gerçeklik halini aldığı coğrafyamızda, katıldıkları cenaze törenlerini mitinglere çevirmeyi başardılar. Fakat dökecekleri tim-sah gözyaşları ve vaizlik becerileri ile

ruhlarını satın almayı hesap ettikleri bedenler, beklenen ve ezberletilmiş nakaratları söylerken, hesap edemedikleri şeyler de oluyor artık. O bedenlerin arasından biri “Ben ölüyorsam bu vatan sağ olmayacak!” diye haykırıyor. Bir diğeri “Bu kan dursun. Kürdü de Türkü de aynıdır. Tayyip Erdoğan, sen kimsin oraya geldin?” diye soruyor. Sağlık Bakanı Müezzinoğlu Siirt’te yaşamını yitiren jandarma çavuş Bahadır Aydın’ın cenaze töreninde vatandaşlar tarafından protesto edilirken, atılan pet şişe ve bozuk paraların arasında, tarihi belediye binasına sığınmak zorunda kalıyor. Ve bir başkası, “Kardeşi kardeşe kırdırıyor. Bu yaşa getirene kadar ne çektik” diye isyan ederken, “O’nun oğlu olsa böyle olur muydu” diye soruyor. Bir anne “Yavrum gitmiş; ne bölünmesi, parçalanın vatan!” diye haykırırken, kardeşinin tabutuna kapanmış bir yarbay “saraylarda 30 tane korumayla gezip zırhlı arabalara binip, ‘şehit olmak istiyorum’ diye bir şey yok, git o zaman oraya git” diye sesleniyor ölüm tacirlerine.

Bunlar yaşanırken onlar, kümesteki güvercinleri şemsiyeleri ile dürtüyorlar...

Tabutlara giren cesetleri, sandıklardan çıkan oylara dönüştürme hokkabazlığı peşinde koşan bu saltanat meraklıları, çirkin ve tehlikeli bir oyun oynuyorlar. Her ölümle tetiklenen ve bu topraklarda derin kökleri bulunan etnik düşmanlığı, ezen ulus şovenizmini kaşıyıp harekete geçiriyorlar. Harekete geçen bu kuvvetin üzerine basıp saltanatını yükseltebilmek için, bütün bir bölgeyi, göze aldıkları düşmanlık, savaş ve yıkım ortamına sürüklüyorlar. Böylesi bir düşmanlık, savaş ve yıkım ortamında, ruhlarını satın almak istedikleri bedenler arasından kendilerine yönelmiş itirazları da boğmayı hedefliyorlar.

Saltanatlarının kaderini, ülkenin ve bölgenin kaderine bağlama gayreti içindeler. Bu gayretle, savaş ve yıkımı; şayet saltanatlarını kaybederlerse, meclis kurullarından çıkabilecek olası hiçbir hükü-

metin süregeldiği biçimiyle yönetemeyeceği bir ülke bırakmak için istiyorlar.

Fakat tüm bunların içinde, harekete geçirdiği karanlık güçleri kontrol edemeyen büyücünün korkusunu yaşıyorlar. Ruhlarını satın almak istedikleri bedenler arasından yükselen itiraz ve soruların, kalabalıklardan yükselen, ezberletilmiş, etnik düşmanlık temelli nakaratların uğultusu arasında kaybolup gitmemesinden korkuyorlar.

Bizler de korkmalıyız; bu topraklarda derin kökleri bulunan ve her kaşındığında inanılmaz bir hızla yükselen etnik düşmanlık ve ezen ulus şovenizminin uğultuları ve gürültüsünün, bir bütün olarak bölgeyi savaşa sürükleyen saltanata yönelmiş aydınlık itirazları boğmasından... Fakat esas olarak, yükselen bu gericilik ve saldırılar karşısında diz çökmekten korkmalıyız.

O, kümesteki güvercinleri şemsiyesiyle dürterken hepimizi sürüklediği yıkıcı kadere mahkum değiliz!..

Terinin Aktığı Toprağa Düşenler...

Ferda Kar

1999 yılında IMF ile yapılan anlaşmaların önemli ayağını, tarımsal destek sisteminin tasfiyesi oluşturuyordu. Üçlü koalisyon hükümeti aracılığıyla IMF ile yapılan anlaşma, sonrasında iktidara gelen AKP Hükümeti tarafından da harfiyen uygulandı. Tarım destek harcamalarının kısıtlanması ve tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesi son hızla devam etti.

Gerek özel gerekse devlet bankalarından aldıkları kredileri ödeyemez duruma gelen küçük köylü, teker teker elindeki toprakları satmak zorunda bırakıldı. Verimli araziler, büyük tarım kapitalistlerinin ellerinde toplanırken, yoksul ve küçük köylüler sürekli bir yoksullaşma ve proleterleşme tehdidi altında, yıldan yıla daha fazla çalışarak ve daha az tüketerek yaşamlarını devam ettirmektedir.

Bahar ayları ile birlikte tarım işçisi olarak, kimi bulunduğu bölgede, kimileri de Batı’ya, Karadeniz’e, aileleri ile birlikte çalışmaya gitmektedir. Yaklaşık 3 milyon mevsimlik tarım işçisinin, olumsuz koşullardaki ulaşım ve çalışma şartları, maalesef bir çok iş cinayetini de gündeme getiriyor.

Taşeronluk ve dayılık sistemi, bu sonucu doğuran kapitalist sistemin dayattığı en büyük etken, fabrikalarda olduğu gibi tarımda da düşük maliyetli emek ise, kapitalistler açısından en önemli faktör. İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin raporlarına göre, işçi ölümlerinin yoğunlaştığı dört sektör arasında, hep birinci sırada tarım sektörü yer almaktadır. 2015 yılının ilk altı ayında 646 işçi, iş cinayetlerinde yaşamını yitirirken, 190 işçinin tarım iş kolundaki cinayetlerde yaşamını yitirdiği belirtiliyor. Temmuz ayı içinde meydana gelen kazalarda, 19 tarım işçisi yaşamını

yitirirken, 41 işçi yaralandı. Haziran ayındaki kazalarda, 15 tarım işçisi hayatını kaybederken, 2 işçi de yaralandı.

Gölmarmara ilçesine yaprak toplamaya giden işçileri taşıyan kamyonetin bir tırla çarpışması sonucu oluşan kazanın sebebinin yol olmadığını söyleyen Vali, işçilerin kamyonetle taşınmaları konusunda konuşmazken, tanker şoförünü suçlayarak, olayın bir trafik kazası olarak görülmesini “uygun” gördü.

Temmuz ayı içinde meydana gelen diğer 3 kaza da, tarım işçilerini taşıyan kamyonetlerde meydana geldi. Bu kazalarda 4 kişi yaşamını yitirirken, bir çok tarım işçisi yaralandı.

Ağustos ayı içinde meydana gelen diğer bir kaza da Ordu’da meydana geldi. Fıstık işçilerini taşıyan minibüsün devrilmesi sonucu 1 kişi yaşamını yitirdi. 3’ü ağır, 24 işçi yaralandı. Her şeye muktedir olan devletin valisi “Çok üzücü bir kaza ile karşı karşıya kaldık.” diyerek, her zaman olduğu gibi işçi ölümlerinden sonra, güçlü bir “devlet” olarak, her zamanki gibi yaşarken değil de ölümlerden sonra neler yapılabileceğini basınla paylaştı.

Çoğunluğunu Kürt yoksul ve köylülerinin oluşturduğu tarım işçileri, ağır sömürü koşulları ve ırkçılık baskısıyla karşı karşıyalar. Devlet güçleri tarafından kentlere sokulmayıp, çadırlarda, temel ihtiyaçlardan yoksun koşullarda yaşamaya zorlanıyorlar. Önümüzdeki süreçte, kapitalist tarımın gelişimiyle daha fazla topraksız köylü daha fazla tarım proletaryası olacaktır. Tarım işçileri etnik, dinsel ayrımları bir yana bırakarak, ortak çıkarları doğrultusunda, sermayeye karşı mücadele örgütlemelidirler.

Her Yerde Nefret Her Yerde Kan

7 Haziran seçimleri öncesi ve sonrasında gelişen olaylar, burjuvazinin hükümeti AKP'nin yönetmediği ölçüde topluma savaş açtığını açıkça ortaya koyuyor. Devrimcilere, işçilere, emekçilere ve Kürt halkına yönelik bu savaşı, burjuva devletin tüm güçleriyle birlikte AKP Hükümeti sürdürmeye çalışıyor. Burjuvazinin ideolojik perdelemesine (seçimler, demok-rasi, yeni anayasa vb.) AKP Hükümeti aracılık ediyor.

Seçimlerde HDP'nin özellikle büyük şehirlerde aldığı sonuçlar, burjuvazinin faşist güçleri kullanılarak, milliyetçi-şoven siyaset; emekçileri, işçileri, ölümcül bir hastalık olarak sarıyor. Türk burjuvazisi, işçilere, emekçilere bu virüsü taşıırken, diğer taraftan gündeme getirilen kültürel özerklik talebi de proleterya saflarında birleştirici değil, ayırıcı bir rol oynuyor.

Haziran ve Temmuz aylarında meydana gelen iki olay, proleterya saflarına bulaştırılmaya çalışılan bu virüsün açık kanıtıdır. 23 Haziran'da

Yalova'nın Çiftlikköy ilçesinde 15 Kürt işçinin kaldığı eve, 100 kişilik silahlı grubun saldırması sonucu, 6 işçi yaralanırken, kaldıkları ev ve eşyalar saldırganlar tarafından kullanılamaz hale getirildi. "Burayı terkedin" tehditleri savuran gruptan hiç kimse tutuklanmazken, polisin olayı sadece seyrettiği söyleniyor.

29 Temmuz'da Erzurum Aşkale'de meydana gelen diğer bir olayda ise, TOKİ'de çalışan inşaat işçisinin parmağındaki yüzüğün PKK'yi simgelediği gerekçesi ile esnafla işçi arasında başlayan tartışma, büyüyerek işçilere linç girişimine dönüştü.

Basında yer alan haberlere göre, işçiler daha sonra polis eşliğinde ilçeden çıkartıldı. Yeni bir seçim sürecinin önümüzdeki günlerde böyle provokasyonlarla dolu olacağı, şimdiden görülmektedir.

Burjuvazi, bu coğrafyada yaşayan farklı uluslardan meydana gelen işçi sınıfının yumuşak karnının, eksik olan proleterya enternasyonalizmi bilinci olduğunu biliyor ve bunu çok rahat kullanıyor.

Ya yaşadığımız coğrafyanın uluslar mezarlığı olmasına seyirci kalacağız ya da tüm uluslardan işçilerin birliğini savunarak, kölelik düzenini yıkacağız.

Bir Devlet; İki Kadın

Devlet, egemen sınıfın, onun aracılığıyla ortak çıkarlarını üstün kıldıkları bir siyasal örgütlenmedir. Bütün kamusal kurumlar da devlet aracılığıyla siyasal bir biçim alırlar. Bu yüzden de mevcut yasaların özgür iradeye dayandığı ve tüm sınıfları temsil ettiği bir safsatadır. Mevcut hukuk düzeni de bu safsatalara dayandırılmaktadır. Burjuvazi, çok önemseydiği hukuk devleti söylemini sürekli gündemde tutarak, tüm ezilen halkları, işçileri ve emekçileri, onun meşruiyetini kabule zorlamaktadır.

Burjuvazi devlet gücüyle sistemli olarak, ekonomik ve siyasal zor araçlarını, emekçiler, işçiler ve ezilen halklar üzerinde kullanırken, bunları hukuksal bir çerçeveye oturtması zor olmuyor. Dolayısıyla bu zor aygıtlarına her karşı duruşu, yasa dışı olarak ifade ediyor. Bu da kaçınılmaz olarak, burjuva devletin meşruiyetini, tartışılır duruma getiriyor. Devrimci ve komünistler açısından bu durumun ortaya çıkarttığı sonuçlar değil ama devletin tartışılır hale gelmesi olumludur.

Burjuvazinin elinde bir cehennem silahı olarak duran AKP Hükümeti, uzun zamandır hükümet etmiyor, savaşıyor. Geleceğini yabancı sermayeye bağlayan hükümet, gözünü Karadeniz yaylalarına dikerek, adını "Yeşil Yol" koyduğu projesiyle, dağları sermayeye satma çabası içinde. Yürüttüğü savaş politikasıyla, 2023 yılına kadar bu coğrafyayı cehenneme döndürme sözü veren AKP, tüm ekolojik ve jeolojik verileri yok sayarak, Karadeniz'i, HES'ler, Yeşil Yol vb. projelerle, yok etmeyi amaçlıyor. Yeşil Yol projesine tepki gösteren ve araçların yolunu kesen Çamlıhemşin halkı, 63 yaşındaki Havva Ana'nın sözleriyle gündeme oturmuştu.

"Devlet halk içindir, halk devlet için değil." diyen Havva Ana, kendilerine çapulcu diyen Vali'ye de seslenerek: "Vali kim? Sen benim sayemde o koltukta oturmuşsun. Sen bana nasıl çapulcu dersin? Bana nasıl çapulcu olduğumun cevabını verecek." sözleriyle Vali'ye tepkisini dile getirdi. "Biz olmazsak devlet olmaz. Bizi çileden çıkarmasınlar, ben o gün kimseyi dinlemezdim. O iş makinasını yakardım." diyen Havva Ana, Karadeniz kadınının, doğayla olan ilişkisi arasına kapitalizmi sokmayacağını kararlılıkla gösterdi.

7 Haziran seçimleri sürecinde, Kürt halkına karşı başlattığı saldırıları, seçim sonuçlarından sonra, bir halkı yok etme niteliği taşıyan bir savaşa dönüştüren AKP, bölgeyi kan gölüne döndürmüş durumda. AKP Hükümeti, ölümlerle oy oranını bir grafik üzerinde değerlendirirken, sürece tepkinin önceliğini kadınlar göstermektedir. Analık içgüdüğü ve sistem tarafından ötekileştirilme, kadınları bu süreçte, canlı kalkan olmaya, "yere batsın vatanınız" demeye, korku duvarını aşarak, katliam sonrası devlete karşı isyana götürüyor.

Kürdistan coğrafyasında yürütülen devlet odaklı, şiddetle dayalı dizayn çalışmasına tepki gösteren Diyarbakır Belediyesi Eş Başkanı Gültan Kışanak, yaptığı basın açıklamasında;

"Bu ülkede hukuksuzluk devlet nizamı haline getirilmeye çalışılıyor. Hukuk- kural tanımayan, halkın ihtiyaçlarını, tepkilerini dikkate almayan, tek taraflı işleyen, elindeki devletin bütün gücünü, halkın taleplerini bastırmak için kullanan, otoriter bir yönetim, birileri tarafından tesis edildi. Binlerce hukuksuzluk var, yüzlerce faili meçhul cinayet var. Hangisinin hesabını sordu bu devlet? Kimseden hesap sordu mu? Kimi

Tutsaklara Sevk İşkencesi

Çıkardığı yasalarla işçileri, emekçileri, sosyalistleri baskı altına almaya çalışan devlet, cezaevi koşullarıyla da özellikle siyasi tutsaklara yönelik baskı ve yıldırma politikalarını sürdürüyor. Burjuva yasalarını hiçe sayıp, burjuvazinin devletine karşı çıkan tutsakları, kötü cezaevi koşullarıyla diz çöktürmeye, onların sisteme karşı onurlu direnişlerini kırmayı, her yolla deniyor.

İHD'nin 2015 Şubat raporuna göre, Türkiye'de 365 cezaevinde 20 bin siyasi tutuklu bulunmakta, aynı raporda 247'si ağır olmak üzere 649 hasta tutsak bulunmaktadır. Kamuoyunda oluşan tüm tepkilere rağmen, hasta tutsaklar konusunda bir adım atmayan devlet, tutsaklara yönelik sürgün ve sevk politikalarını, bir işkence yöntemi olarak kullanmakta. Büyük şehirlerde hastane, cezaevi gibi kamu kurumlarının bulunduğu arazilere göz diken iktidar, Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi arazisini, Ağaoğlu İnşaat Grubu'na sunarak, kadın tutukluları Silivri F Tipi Ce-

zaevi'ne nakletme kararı aldı.

İHD İstanbul Şubesi, yaptığı basın açıklamasında uygulamayı protesto ederek;

"Siyasi mahpuslara hiç bir gerekçe gösterilmeksizin, özellikle ailelerinin yaşadığı kentlerin çok uzağında bulunan hapisanelere ve yine hasta mahpuslar, tam teşekküllü hastanelerin bulunmadığı bölgelere sürgün ediliyorlar. Yetkililere sesleniyoruz; merkezi konumda olan hapisaneleri boşaltarak, kadın mahpus ve çocukları merkezden uzak bölgelere sürgüne zorlamak, bir sevk işkencesidir." denildi.

Çağdaş Hukukçular Derneği adına yapılan açıklamada ise "Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi'nde tutuklu ve hükümlülerin her türlü fiziki ve teknik alt yapıdan yoksun. Silivri'ye sevk edilmelerinin tecritin ağırlaştırılmasına ve yine kadın tutuklu ve hükümlüler ile kalan çocuklarının eğitim ve öğretim fırsatlarının tamamen ellerinden alınmasına yol açacağı aşikardır. Bizleri tutuklu, hükümlü ve yine onlarla birlikte kalan çocuklara yönelik tecrit uygulamasının ağırlaştırılmasına seyirci kalmayacağımızı ilan ediyoruz." denildi.

yargı karşısına çıkardı? Varto'da yaşananlardan devlet hesap sor-du mu? Devlet benim namusumu korumayacaksa, halkın seçil-miş iradesine saygı göstermeyecekse, devlet ne için vardır? ” dedi.

Bir tarafta Karadenizli, diğer tarafta Kürt bir kadın, her ikisi de -ve bunlar gibi onlarca örnek vardır.- düzene ve devlete karşı isyanlarını dile getiriyorlar. Bu coğrafyada yaşayan tüm emekçi ve işçi kadın-ların, bu ceberrut devlete söyleyecekleri bitmedi daha. Bitmeyecek.

Direniş-Eylem-Mücadele

Kapitalizmin genel bunalım dönemlerinde, ege-men sınıf olan burjuvazi, toplu-mu yönetmekte zorlanır. Bazen bu gücünü kaybeder. Böylesi durumlarda, burjuvazi elindeki iktidar aygıtını simgeleyen dev-leti, tüm baskı ve şiddet aygıt-larını işçilerin üzerine salar. Bu saldırıda aslolan, işçilerin talep ettiği bir takım ekonomik istem-lerden çok, bu istemlerini örgüt-lü bir kalkışla ortaya koydukları iradi güçtür. Çünkü burjuvazi-nin yönetememezlik durumunu, kalıcı bir duruma evirecek olan işçi sınıfının örgütlü, politik ve ekonomik mücadelesidir.

Temmuz ve Ağustos ay-larında, bir çok işçi eylemi polis saldırılarıyla bastırıl-maya çalışıldı. İşçiler fabrika-larda kelepçelenerek tutuklandı.

Arçelik - Gebze

Gebze'de bulunan Arçelik LG fabrikasında, ücretlerin art-tırılması, Türk Metal Sendika-sı'nın gitmesi, tazminatsız iş-ten çıkarılma tehditlerinin son bulması için, işçilerin başlattığı eylemin 4. gününde çevik kuv-vet polisleri grevdeki işçilere saldırdı. Patronun işçilerle ya-pılacak görüşmeye, polisin de katılmasını istemesi, ve işçi-lerin de bu talebi reddetmesi

Sermayeye Güvence İşçiye Güvencesizlik

Soma ve Ermenek davaları devam ederken, burjuva devlet, yaşanan katliamlar-dan sonra büründüğü tarafsızlık perdesini, işveren lehine yeni yasalar çıkartarak, indirdi.

Cinayetlerden sonra, sözde mevzuata uymadıkları gerekçesi ile kapatılan 60 maden ocağı-nın yeni yasayla aynı koşullarda çalışma ve üretime devam etme olanağı doğmuş oldu. Yeni kara-ra göre patlama olasılığı yüksek ocaklardaki teçhizat ve koruyucu sistemler, 31 Aralık 2019'a ka-dar “Muhtemel patlayıcı ortamda kullanılan teçhizat ve koruyucu sistemler ile ilgili yönetmeliğe uygun hale getirilecek.” deniyor.

Yani, 2019 yılı sonuna kadar işçilerin bu mezarlıklarda ça-lışmaları durumunda meydana gelecek kazalarda, devlet serma-

ken 6 işçi ise gözaltına alındı.

Norm Altaş- Çankaya

Çankaya Belediyesi'nde ta-şeron Norm Altaş firmasında çalışan 97 işçi, taşeron firmanın farklı bahaneleriyle işten atıldı-lar. İşten atılan işçilerin Belediye önünde başlattıkları eyleme yine çevik kuvvet müdahale etti. Bir çok işçiyi darp edildi. Darp edi-len iki işçi hastaneye kaldırıldı.

TPIC - Batman

TPIC işçilerinin eylemi işe geri alınmalarını sağlayamadı. Batman'da iş akidlerinin feshedildiğini öğrenen TPIC işçileri, petrol sahasındaki petrol arama kulesini işgal ederek, işe geri alınmak için eylem yaptılar. 350 işçinin işine son verilirken, eyleme 50 işçi katıldı. Sendi-ka yetkililerinin iknası üzerine, kuleden inip alanda eylemleri-ne devam eden işçilere, polis saldırmış, bir işçi yaralanırken, 8 işçi gözaltına alınmıştı. Türk Petrol'e bağlı bir kuruluş olan Turkish Petroleum International Company (TPIC)'de örgüt-lü olan Petrol-İş Sendikası Şb. Bşk. Mustafa Tekik, “İş akitleri-nin 30 Haziran'da feshedildiğini birinci ağızdan duymadık. Bu işçiler mağdur ve bir çoğunun borçları var. Bu sorun herkesi ilgilendirmelidir diye düşünü-yoruz.” dedi. 4. gün sonunda işçiler eylemlerine son verdiler.

HEMA - Bartın

Bartın'da bulunan HEMA AŞ. kömür işletmelerinde çalı-şan işçiler, Temmuz ayı içinde yaptıkları grevle, iki asgari ücret ödenmesi sözünü alarak, eylem-lerine son vermişlerdi. Ağustos ayı başında bu taahhüdün işve-

yeyi şimdiden suçsuz ilan etmiş ve bunun güvencesini sermayeye vermiş oluyor. Herkesin bildiği gibi Soma'da 301 işçinin ölü-münde, yanıcı gaz sızıntısını uya-ran aracın bulunmaması önemli sebeplerden biriydi. Şimdi devlet bu maliyetten kaçınmanın ölüm-lere sebep olduğunu bile bile, sermayeyi koruma altına alıyor. İşçiler Soma ve Ermenek katli-amları ile ölen işçilerin ve geride

kalan ailelerinin çaresizlikleri-ne acı bir şekilde şahit oldular.

Artık işçiler, kapitalizmin dayattığı ekonomik çaresizlik-lerini aşmak adına, büyük cesa-ret gösterip, ölüm çukurlarına girmekten vazgeçmelidirler. Bu cesaretlerini, üretimden gelen güçleri ile birleştirerek, ser-mayenin devletine karşı, gele-cikleri için örgütlenmelidirler.

ren tarafından yerine getirilme-mesi üzerine işçiler, işyerinde tekrar işi durdurarak eyleme geç-tiler. Yasa gereği yeraltında ça-lıştıkları süre boyunca iki asgari ücret almaları gereken işçilere, patronun kendi rızalarıyla yer üstüne çıkma yönündeki baskı-larına ve yer altında çalıştırılmak üzere madene sokulan Çinli ta-şeron işçilere sessiz kalan Ge-nel Maden İş Sendikası'na tepki gösterdiler. İş bırakma sonunda talep ettikleri ücretlerini alan iş-çiler eylemlerine son verdiler.

Dora Otel - İstanbul

Dora Otel'de 2014 yılında sendikal örgütlenme yaptıkları için işten atılan işçilerin mücade-lesi sürüyor. Temmuz ayı içinde 4 işçinin işe iade davasının karar duruşması sonrasında iki işçinin işe geri alınmasına karar veril-di. Diğer iki işçinin ise temyiz yoluna gideceği açıklandı. Tüm Emek-Sen Genel Sekreteri İbra-him Akseloğlu yaptığı açıklamada, otelin fazla sevinmemesini, iki işçinin işe geri alınmasının mücadeleyi bitirmediğini, in-sanca yaşam koşulları sağlanana kadar mücadelenin süreceğini söyledi. Karar sonunda Dora Otel'e bir yürüyüş gerçekleştiren Turizm ve Otel İşçileriyle Dayanışma Platformu üyeleri;

“Sendika haktır, engel-lenemez.”, “Zafer direnen emekçinin olacak.”, “Taşe-ron çalışma yasaklansın” slo-ganları atarak sendikal alan-da örgütlenme çağrısı yaptılar.

Karayolları - Eskişehir

Karayolları'nın Eskişehir 46. Şubesi'ne bağlı taşeron firma-da çalışan işçiler, yenilenecek sözleşmede maaşlara zam yapıl-madığı için iş bıraktılar. 10 yıl-dır Yol-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, sözleşmede yer alan 1.100 lira maaşı kabul etmedik-lerini açıkladılar. 2 yıldır aynı maaşla çalıştıklarını ifade eden yol işçisi Mehmet Topçu, “Biz yeni ihale döneminde çalışma-maya karar verdik. Yemek pa-rası olmadığı için maaşımızın 300 lirasını yemeğe veriyoruz. İzin haklarımızı kullanamıyo-ruz. Gerekli yerlerin bu konu-yu çözmesini istiyoruz.” dedi.

Sermaye, artan rekabet koşu-larında üretimin en önemli faktö-rü işgücünü, en düşük maliyette tutma çabası içindedir. İşçilerin, ekonomik taleplerle mücadele-leri, sermayenin devleti tarafın-dan şiddetle bastırılmaya çalışıl-maktadır. Çare işçilerin birliği, örgütlenmesi ve mücadelesidir.

Görünenin Ötesini Görmek

Dursun Coşkunırmak

Kısa bir zaman önce ABD'nin Güney Carolina eyaletinde 9 siyahi, ırkçı bir saldırgan tarafından öldürülmüştü. Çoğu kişi bu olayın nefret suçu ve cinayeti olduğu yolunda yorumlar yaptı. Bu kişiler için bu eylem sadece “nefret” suçuymuştu, daha ötesi değildi. Aynı şekilde bu kişiler için Konfederasyon bayrağı sadece “beyazların üstünlüğünü” sembolize ediyordu.

Bu ve benzeri olayları nefret suçu olarak görmek, olaya burjuva hukukunun penceresinden bakmaktır. Aslında nesnel gerçek, görünen ve algılatılmak istenenden çok daha farklıdır. Olayları tarihsel – gerçek bağlantıları içinde ele aldığımızda nefret suçu tanımının son derece yetersiz ve ideolojik bir tanımlama olduğu görülecektir.

Bu saldırıyı doğru yorumlayabilmek için önce “geçmişe ve bugüne nasıl bağlanacaktır?” sorusuna yanıt vermemiz gerekir. Eğer biz olayı tarihsel bütünlüğünden koparırsak varacağımız sonuç bu düzenin sınırları dahilinde kalacaktır. Bu düzenin sınırları dışına çıkmak isteniyorsa o zaman bu düzenin istediği gibi düşünmeye bir son verilmesi gerekir. “Siyahlar” ve “Beyazlar” ayrımı aslında kapitalist düzenin istediği tarzda bir düşünme biçimidir. Siyahlar ve beyazlar dendiği sürece işçi sınıfı arasında evrenselci bir dünya görüşü hakim olamayacaktır. Bu, işçi sınıfı asla iktidara gelemeyecek demektir. Çünkü dünyaya yön vermiş bütün büyük tarihsel devrimler evrensel bir düşünce yapısının pratik yansımaları olmuştur. “Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşin” sloganı evrensel bir içeriğe sahip olup 20.yy'da işçi sınıfının, Sovyetlerde ve diğer sosyalist ülkelerde iktidara gelmesine vesile olmuştur.

Siyahlar ve Beyazlar dediğimizde, olayı bir nefret suçu olarak yorumladığımızda işçi sınıfının birleşme şansı var mıdır? Asıl düşmanı beyazlar diye göstermek aslında gerçek düşmanı saklamıyor mu? Konfederasyon bayrağı günümüzde beyazların üstünlüğünün sembolü mü, yoksa burjuvazinin üstünlüğünü mü sembolize ediyor? Bu sorulara aşağıda cevap arayacağız.

Bizlere hep demokrasinin iyi bir şey olduğu ve gerçek özgürlüğün kapitalizmin altında gerçekleşeceği bu düzenin kurumları tarafından sürekli tekrarlanan bir şeydir. Sürekli ideolojik, kültürel, resmi ku-

rumlar tarafından bu görüşler başta işçi sınıfına kabul ettirilmeye çalışılır. Ancak her ne hikmetse kapitalizmde kadın cinayetleri, ırksal, dinsel ayırım bir türlü durmamaktadır. İşte bu yüzden, olayı sırf rüğümlerden okursak (kadın cinayetleri, ırksal-dinsel ayırım) asla sorunu doğru tespit edemeyiz. Sorun ne siyahlardır, ne de beyazlardır; sorun kapitalizmdir. Çünkü kapitalizm işçi sınıfını kadın-erkek, ırk, din vb. ekseninde bölmeye çalışır, bunu başardığında ancak hayatta kalabilir.

Bu yüzden kapitalist birikim işçi sınıfı arasında farklılıkların birikimidir. Kapitalist sistem işçilerin arasında kadın-erkek, siyah-beyaz diyerek ayrılık tohumları eker, egemenliğini sömürsünü gizleyerek başarabileceğine inanır. Bundan dolayı kapitalizm kadın cinayetlerin durdurulmasından, siyah ve beyaz ayrımının yanlışlığından bahseder; lakin bunları çözerse kendisini lağvetmesi gerekir. Çünkü kendisini bu ayrımlardan beslemekte ve işçi sınıfını bu ayrımlar ekseninde bölüp yönetebilmektedir.

Bu yüzden kapitalizm demek ırksal ayrımcılık demektir; kapitalizm demek kadın düşmanlığı demektir; kapitalizm demek işçi sınıfını birbirine düşürmenin ve sömürmenin adı demektir. Bu yüzden geçmişe bakmak bize gerçek çözümü sunacaktır.

Siyah ve Beyaz ayrımı Amerika'da keskin bir şekilde ancak 18.yy'da mümkün olmuştur. Bundan önce Amerika'da Afrikalı köleler ve sözleşmeli İngiliz köleler birlikte ortak bir amaç uğruna hareket edebilmekteydiler. Bu olayı daha da somutlaştırırsak Virginia'da 1675-76 Bacon isyanıyla Afrikalı köleler ve sözleşmeli İngiliz köleler efendilerine karşı ortak bir şekilde birleşmiş ve isyan etmişti. Bundan korkan kapitalist sistem (bilindiği gibi kapitalizm 15.yy'dan beri var olan bir sistemdir) çözümü egemenler için, çalışan sınıfları birbirine düşürmede bulmuş ve yavaş yavaş siyah ve beyaz ayrımını sömürülen

sınıflar arasında yerleştirmiştir.

Çünkü özel mülkiyet egemenliği geçmişte köleden, günümüzde işçiden korkar. Her zaman “siyahlarla” “beyazların” “kadınlarla” “erkeklerin” (işçi sınıfı ve küçük burjuvazinin içindekilerden) birleşebilmeleri ve burjuvaziye iktidardan alaşağı edebilmelerinden korkar. Kapitalizme açıktan saldırı olsun ya da olmasın burjuvazi, ileride oluşabilecek tehlikeler için sürekli tetiktedir; işçi sınıfına karşı “hep bir gözü açık uyumakta” ve proletarya diktatörlüğünün kurulmasını önlemek için sürekli önem almaktadır.

Devrimci bunalım her zaman kendi karşıtını üretir. Sovyetlerde Bolşeviklerin iktidarı ele almasından sonra oluşan Beyaz Ordu, Birinci Paylaşım Savaşı'ndan sonra Almanya'da yükselen Komünist harekete karşı faşist güçlerin ortaya çıkması ve daha sonra iktidarı alması, Amerika'daki Baltimore isyanından sonra siyahilerin kilisesinin yakılması tesadüfi olaylar değil kapitalist sistemi kurtarmak için egemenlerin yaptığı politik hamlelerdir.

Bu yüzden sorun nefret cinayeti değildir; sorun “beyazların” “siyahlar” üzerinde egemenlik kurması değildir. Sorun burjuvazinin iktidarını kaybetmemek için işçi sınıfına karşı başlattığı iç savaştır.

Sonuç olarak eğer Komünistler iktidarı ele geçirmek istiyorlarsa mutlaka görünenlerin ötesine bakmaları gerekir. İşçi sınıfını kendi içinde bölüp terörlere etmeye çalışan, beyaz işçiye siyah işçiye vurdurup işçi sınıfının kolektif direnişini baltalamaya çalışan kapitalist sistemin gerçek yüzünü göstermek Komünistlerin görevidir. İşçilerin silahını kendisine değil burjuvaziye yöneltmesi gerektiğini hatırlatmak ve bu mücadelede işçi sınıfına öncülük etmek Komünistlerin görevidir. Korkunun ecele faydası yoktur. Egemenler ne yaparlarsa yapsınlar, işçiler, fabrikalardan, restoranlardan, amele pazarlarından kadınlı-erkekli, siyahlı-beyazlı gelip saraylarınızı ele geçirecekler!

Örgütlenip Hesap Soracağız!

Fikret Sadık

20 Temmuz günü ülkenin dört bir yanından, SG-DF'nin “Kobanê'yi birlikte savunduk, birlikte inşa edeceğiz” çağrısına yanıt veren yüzlerce devrimci işçi, işsiz, öğrenci, genç, yaşlı Suruç'ta, Amara Kültür Evi'nde toplandıkları ve basın açıklaması yaptıkları anda bombalı bir saldırıya uğradılar. Niyetleri sınırı geçip savaşın harabeye çevirdiği ama Ortadoğu'nun ezilen halklarına umut veren, 21. yüzyılın şahit olduğu en büyük direnişlerden birinin yaratan şehri, Kobane'yi yeniden inşa etmekte. Kütüphane, çocuk parkı, ev yapacaklardı. Henüz yolun başında engellendiler. Bu yazı yazılırken ölülerimizin sayısı 31 olarak aktarılmıştı. Umuyoruz yaralı arkadaşlarımızı iyileştir.

Acımız henüz tazeyken sokağa, anmaya, hesap sormaya çıkan insanlara gaz bombasıyla, tazyikli suyla saldırdılar. Bu saldırılar, devletin katliamı ne kadar içten sahiptiğinin de göstergesidir.

Saldırıların hemen akabinde geçtiğimiz günlerde Bakanlar

taşıyanların, çocuklara tırlar dolusu oyuncak taşımaya niyetlenenlerin katledilmesinde baş sorumlu olduğunu biliyoruz.

Devletin birinci ağzından ve birçok emperyalist devlet tarafından katliam kınandı. Ölen masum gençler için herkes üzüldü! Ancak unuttukları bir şey var. Ölülerimizin masumiyeti ancak bizim için anlam taşır. Ölülerimiz salt oyuncak taşıyan ve bu düzen için ‘masum’ addedilen bireyler değil; örgütlü ve bu düzene karşı savaşan devrimcilerdi. Bu yüzden ki devlet nezdinde kınanan katliam, biz cenazelerimize sahip çıkınca, sokağa çıkıp hesap sormaya çalışınca, “terör örgütlerinin suiistimali” olarak adlandırıldı.

Birçoklarımızın eylemlerden, sokaklardan, okul sıralarından tanıdığı, bizzat tanımasa da bir şekilde karşılaştığı insanlar öldürüldü. Elbette kolay değil, yaşadığımız acı tarif edilemez. Ancak acı duymanın ötesinde bir şeyler yapmak gerek!

Kurulu'nun toplanmasının eresinde onlarca kentte, yüzlerce mahallede ‘terör operasyonu’ adı altında devrimciler ev baskınları ile gözaltına alındı, Günay Özarslan adlı bir devrimci polis tarafından infaz edildi!

Bu saldırıların ve katliamın sorumlularını biz iyi tanıyoruz. Ekim ayında Kobane Serhildanı'nda sokağa çıkan Kürtleri öldürmelerinden tanıyoruz. Katili “Suriye'nin kuzeyinde bir devlet kurulmasına bedeli ne olursa olsun izin vermeyiz” demelerinden tanıyoruz. Katili, “PYD İşid'den daha tehlikelidir” demelerinden biliyoruz. İktidarın Suriye'deki savaştan nemalanma çabası ile binlerce sivilin ölümüne sebep oluşunu biliyoruz. Bu topraklarda devlet eli olmaksızın bir katliam olmayacağını biliyoruz. Cihatçı katillere tırlar dolusu silah

Zira öfkemiz acımızdan büyük!

Öfkeliyiz! Yas tutmuyoruz! Öfkeliyiz! Öfkemizi bilemeye devam edeceğiz. Elimiz kolumuz bağlı değil. Hesap soracağız! Bugüne kadar ne yapmamız gerektiye onu yapacağız. Neyi eksik yaptıysak onu tamamlayacağız. Daha fazla örgütleneceğiz. Devlete karşı, sermayeye karşı, Ortadoğu karanlığındaki İslamcı çetelere karşı mahallemizi, okulumuzu, yaşamımızı örgütleyeceğiz. Zaferi kazanacağımız o kutlu gün için ilmek ilmek öreceğiz hayatın her alanını. Bu katil sürülerini tarihten sileceğiz!

Yan yana gelmeye devam edip bu katillere cevap vereceğiz! Yaşamımızı örgütleyip hesap soracağız!

Gerçekte Sapık Olan Kim?

Ayşe Çelebi

Günlük hayatın rutinini doğrudan etkileyen dinamikler, çok yakıcı sonuçlarla karşımıza çıkmadıkça bunları göz ardı edebiliyoruz. Örneğin her gün 3 işçinin iş cinayetlerine kurban gittiği Türkiye’de, medyanın iş kazalarını konu-şur olması ve ülkenin gündemi haline gelmesi için en az 30-40 işçinin beraber ölmesi gerekiyor. Bu durum senede bir iki kez gerçekleşen işçi ölümlerini münferit talihsiz meseleler haline getiriyor ve olayı asıl dinamiğinden bağımsız ele almamıza sebep oluyor. Oysa bir dakika bile aklımızdan çıkarmamamız gereken bir gerçek var. Güvenlik maliyetlerinin kısılması sayesinde işçi ölüm maliyetle-rini karşılayabilen hatta bunu ekstra bir kâr etme aracı olarak kullanan kapitalist dinamiğin gerek az sayıda ancak her gün gerçekleşen işçi ölümlerinin gerekse daha nadiren gerçekleşen toplu işçi kı-yımlarının tek sorumlusu olduğu gerçeği.

İşçi ölümlerinin sadece iki basamak-lı sayılarda gerçekleşmesi halinde gün-demimize girmesiyle benzerlik göste-ren diğer bir durum ise kadına yönelik şiddet. Hayatın her alanına kök salmış cinsiyetçilikle asla hesaplaşma gibi bir niyeti olmayan ataerkil sistem ve onun temsilcilerinin kadınları mağdur eden şiddeti tanıması için tecavüzün/taci-zin/şiddetin gerçekten akıl donduracak vahşetlerde yaşanması veya kadınların bu mağduriyete karşı örgütlü bir tepki vermeleri gerekiyor. Bu durumda da gerçekleşen tecavüz/şiddet failin sap-kınlığıyla açıklanıyor ve herkes ayıpla-yıp kendi köşesine çekiliyor. Bu seferse aklımızda tutmamız gereken gerçek; ya-şanan tecavüzlerin ve şiddetin, her ka-dının gündelik hayatını kaplayan cinsi-yetçi ayrımcılıktan asla ayrılamayacağı ve ikisinin de kadını ikinci plana atan, saygı duymayan, aciz gören cinsiyetçi ataerkil dinamikten kaynak bulduğudur.

Bize bugün bu meseleleri tartıştıran, 9 Ağustos sabahı Boğaziçi Üniversite-sinde yaşanan bir tecavüz girişimi. Sa-bah 06.00 civarlarında okul dışından bir erkek, yangın merdiveni kapısının bozuk olmasından istifade ederek Gü-ney Kampüs’te bulunan kadın yurduna girdi ve odasında tek başına yakaladığı bir kadına tecavüz etmeye çalıştı. Öğ-rencinin ses çıkararak karşı koyma-sı, tecavüzcü tarafından jiletle tüm kol bölgesinin yaralanmasıyla sonuçlandı.

Bu olayın yaşanması kamuoyunda “Boğaziçi gibi bir okulda bu nasıl ya-

şanabilir?” tartışmasıyla karşılık buldu. Bu soruyu sordurtan hakim algı, tecavüz meselesini bir sapıklık meselesi olarak ele alıyor. Bir erkeğe canının çektiği her anda kadını kendi arzusu doğrultusunda köleleştirebilme yetkisi veren ataerkil düzenle hiç ilgilenmiyor ve “kadının erkeği kışkırtmaması” durumunda erke-ğin tecavüze bulaşması için ortada akıl hastası ve sapık olmasından başka bir sebep göremiyor. Haliyle bu akıl yürüt-menin sonunda “Türkiye’nin en akıllı, en kaliteli bireylerinin okuduğu bir üni-versitenin civarına bir sapık nasıl olur da yaklaştırılabilir?” sorusuna varılıyor.

Evet, bir Boğaziçi öğrencisini he-def alan bu girişimin öğrenci olmayan biri tarafından gerçekleştirildiği doğrudur. Bugün bu olayı gazetelere manşet yapan ve konuşur kılan biraz da budur zaten. Peki faili üniversite dışından “varoş”lardan bir kişi olmadığından do-layı gizlenmiş, basına servis edilmemiş tacizler yaşanmıyor mu Boğaziçi’nde?

Yaşanıyor. Bu ve benzeri hikayeler-le karşılaşmak kadın örgütlenme çalış-ması yapan kadınlar için an meselesi. Ne var ki bu tarz cinsel şiddet mağduru öğrenciler, çoğu zaman yaşadıklarının taciz/tecavüz olduğunun kabul edilme-yeceğini ve gereğinin yapılmayacağını düşündükleri için bu gerçekler saman altında kalıyor. Önce kadını kendi be-denine ve arzularına yabancılaştıran düzenin temsilcileri cinsel ilişki yaşa-mak istemeyen ve bundan rahatsız olan kadınların deneyimlerini olağan karşılı-yor ve kendi zorlayıcı tavırlarının tacize girdiğini kabul etmiyor. Tanıklıkların ve kanıtların mevcut olduğu tacizle-rinse okulun itibarına zarar gelmeme-si için üzerinin kapandığını biliyoruz.

Cinsel taciz ve şiddet varoшта ya-şayanlarla elitler arasında bir prob-lem olsaydı, bunu sapkınları hastane-ye göndererek, hapishaneye tıkarak ve çok imtiyazlı insanların yaşadığı mekanlara da turnikeler koyarak çöze-bilirdik. Fakat problem kadınla cinsi-yetçi ataerki temsilcilerinin arasında. Mesele ne güvenlik, ne psikolojik, ne biyolojik, oldukça toplumsal ve politik!

Bugün dünyanın her yerinden, her mahallesinden, her okulundan, her yaş-tan, her ırktan kadınına gizli ve açık te-cavüzü yaşatan, onu tarihin ve günlük hayatın öznesi olarak görmeyen, top-lumsal üretimden koparıp ev içi eme-ğinin karşılığını bile kocası üzerinden eline ulaştıran(-ve kimi zaman ulaştır-

mayan) kapitalist ataerkiyle hesaplaş-madığımız sürece kadın hiçbir zaman toplumsal itibarını kazanamayacak ve kendi emeğine, bedenine, arzularına yabancılaşmış bir doğurma makine-si olarak sermayeye yeni işçi kuşaklar doğuracak. Bu durumda sistemin bizi mahrum bıraktığı toplumsallaşma ve toplumda yer edinme mekanizmaları-

nı bizim kurmamız ve kadınlar olarak kadın kurtuluş mücadelesinde ısrarcı olmamız, kapitalist ataerki ile hesaplaş-mamız gerekiyor. Hayatın her alanına yayılmamız, üretmemiz, toplumsallaş-mamız ve cinselliğimize asla yabancı-laşmadan sadece “cinsellikle” tanımla-nır olmaya bir son vermemiz gerekiyor.

“Şehitler Ölmez” mi?

Haşmet Suiçmez

2yılı aşkın süredir Kürt hareketi ile devlet arasında sürmekte olan ateşkes, devletin operasyonları yeniden başlatması ile filelen sona erdi. Operas-yonlar, Suruç katliamı ile yeniden baş-latılan bir sürecin devamı. Suruç, ardın-dan gelen gözaltı operasyonları, TSK ve polisin sürekli olarak tacizleri ve bu saldırılara silahlı Kürt hareketinin karşı-lık vermesi kâğıt üzerinde durdurulmuş olan savaşı yeniden hararetlendirdi.

Bu süreçte 90’larda devletin çokça kullandığı savaş metotlarını yoğun ola-rak yeniden kullandığına şahit olduk. Köy yakmalarla, sivillere dönük katli-am girişimleriyle, gerilla cenazelerine yapılan işkencelerle yeniden karşılaş-ıyoruz. Diğer yandan da rütbeli-rütbesiz askerlerin, özel harekât polislerinin, ko-mutanların ölüm haberlerini duyuyoruz.

Biri meşru hakları için , diğeri devle-tin bekası adı altında ne için savaştığını tam bilmese de, genel olarak ölen geril-la da, zorunlu asker de yoksul emekçi halkın çocukları. Her gün savaş naraları atan devlet erkanının çocukları devletin ali menfaatleri adına bir türlü bu merte-beye ulaşamıyor. Anne ve babaları şehit tabutlarına sarılamıyor. Ne gam! Onlar anne ve babalarından görevi devralmak için hazırlanıyor, köşe dönüyor. Ama yoksul halk ölen çocuklarının ardından sanki vatan kendilerininmiş gibi, bu slo-ganın yeni ölümler demek olduğunu dü-şünmeden, vatan sağ olsun diyebiliyor.

Yurttaşlarımızda ilginç bir ikiyüz-lülük hali hâkim. Asker ölümlerine iç-leri parçalanırken, onların annelerinin üzüntüsünü paylaştığını iddia ederken; gerilla ölümlerine fanatik bir taraftarın bir gole sevinmesi gibi seviniyorlar. Ül-kede insan canının pek bir önemi yok. Vicdanen gencecik insanların ölmesine gerçekten üzülen Türk vatandaşı da pek yok. Bunu, sadece kitlesel ve aritme-tik ölümlere tepki gösterilmesinden de anlayabiliyoruz. Mesela kışlada asker ölümlerinden kimin haberi var? Bir asker kışlada neden ölür? Muhtemelen

komutan, ölümüne sebebiyet verdiği as-keri eğitim zayıyatı olarak kayıtlara dü-şecektir. Asker ölümü bu kadar acı ise neden TSK’nın öldürdüğü ve “envante-re eğitim zayıyatı” olarak giren askerlere kimse üzülmüyor? Çünkü mesele kimin öldüğü değil, kimin öldürdüğüdür. Çün-kü ortalama Türkiye insanının ölümlere üzülmesi ve tepki göstermesi ölümün devlet bütünlüğüyle ilişkisine göre şekillenir. Bu yüzden hemen her gün gerçekleşen kadın ölümleri çok umur-sanmaz, pek kimse her yıl binin üzerine çıkan iş cinayetleriyle ilgilenmez. An-cak savaştaki asker ölümü çok mühim-dir. Ona methiyeler düzülür, -eğer Alevi ya da Kürt değilse- cenazesine devlet büyükleri ve komutanlar katılır, televiz-yonlarda milliyetçi nutuklar atılır. Hatta cumhurbaşkanı bile askerin cenazesine teşrif edebilir! Çünkü ancak askerin ‘te-röristlerce’ öldürülmesi toplumu milli-yetçi bir tepki etrafında örgütleyebilir ve bundan gerekli rant devşirilebilir.

‘Şehitler ölmez’ sloganının mil-liyetçiler tarafından ajitatif bir ifade olarak kullanılması anlaşılabilir. An-cak bir söylem, onu dillendiren için bir şey ifade etmiyorsa anlamsızdır. Bir gerillanın eline silah alıp kendi iradesiyle savaşa katılması anlaşılır ve meşrudur. Ancak bedelli parası denk-leştiremediği için zorla askere alınan bir gencin ölümünün bu kadar coşku yaratması anlaşılmaz! Kimin vata-nı için şehit olmaktadır gençlerimiz? Kendi canlarını korumak için mi, yok-sa burjuvazinin ulvi çıkarları için mi?

‘Şehitler’ ölür! Hem de ölümlerin yakınlarına yarattığı acı, şoven teza-hürat yoluyla kahramanlık tefrikala-rına dönüştürülüp avutulsa da ölür. Kendi iradesi dışında, zorla girdiği bu savaş onu milliyetçilik harcın-da birkaç kiloluk çimentoya çevirir.

Ölüm emekçilerin kaderi değildir. Eğer gerçekten çocuklarımızın bir avuç tufeylinin kazancı uğruna ölmesini iste-miyorsak yapılması gereken, haklı istem-leri için Kürt halkının yanında olmaktır

Yunanistan: Medyanın Büyük Yalanı

Global Research News/Global Research, 05 Temmuz, 2015

Ana akım medyanın tümü Yunanistan'da ekonomik krize ilişkin olarak aşağıdaki anlatıya yer veriyor: Hükümet çok fazla para harcadı ve iflas etti; cömert bankalar hükümete para verdi, ama o verilen parayı kötü yönettiği için Yunanistan hala faturalarını ödeyemez durumda. Bu ifade doğru ve oldukça akla yakın geliyor değil mi ?

Ancak bu, büyük bir yalan ... ve bu yalan, sadece Yunanistan hakkında değil, çeşitli derecelerde kemer sıkma durumunda olan İspanya, Portekiz, İtalya ve İrlanda gibi diğer Avrupa ülkeleri hakkında da söyleniyor. Bu büyük yalan aynı zamanda uzun yıllardır pek çok Latin Amerika, Asya ve Afrika ülkesini sömüren bankalar ve tekeli şirketler tarafından kullanılagelmıştır.

Yunanistan kendi kendine batmadı. Batırıldı.

Kısacası, bankalar Yunan hükümetini enkaz haline getirdikten sonra bilinçli bir şekilde onu ödenmesi mümkün olmayan bir borcun içine ittiler....bu arada gelir getirici kamu varlıkları oligarklara ve uluslararası şirketlere satıldı.

Eğer mafya filmlerine meraklıysanız, mafyanın popüler bir restoranı nasıl ele geçireceğini bilirsiniz. İlk olarak, işi bozacak bir şey yaparlar - restoranda bir cinayet ya da bir yangın başlatmak gibi. İş sıkıntıya girdiğinde, Baba cömertçe dostluk simgesi olarak biraz para verir. Buna karşılık, Yağlı Parmak (Greasy Thumb - mafyanın mali ve hukuki danışmanı için kullanılan bir terim) restoranın idaresini devralır, Big Joey mal alımı yetkilisi yapılır vs., vs. Söylemeye gerek yok, restoranın sahibi baş aşağı, kısa sürede iflas edeceği ve şanslı ise hayatta kalabileceği sarmal bir sefalet yolculuğuna başlar.

Şimdi, bu mafya hikayesini dört aşamada uluslararası finansmana uyarlayalım.

1.Aşama: Yunanistan'ın sıkıntıya düşmesinin ilk ve en önemli nedeni, Wall Street ve uluslararası bankacıların buluşu olan 2008'deki "Büyük Finansal Kriz" oldu. Eğer hatırlarsanız, bankalar nefes alan herkese subprime mortgage - yüksek risk faizli ipotek kredisi verme şeklinde müthiş bir fikir geliştirdiler. Daha sonra tüm bu finansal saatli bombaları ambalajlayarak dünyanın çeşitli ülkelerinde çeşitli finansal kuruluşlara büyük bir kârla "ipoteğe dayalı menkul kıymetler olarak" sattılar.

Bu suçun büyük bir ortağı da bankacılık sisteminin başka bir dalı, bu batmaya mahkum finansal ürünlere parlak reytingler veren -- S & P, Fitch ve Moody's gibi - derecelendirme kuruluşları oldu. Tony Blair gibi vicdansız politikacılar, Goldman Sa-

chs katıldılar ve bu tehlikeli tahvilleri, emeklilik fonlarına ve belediyele-re ve Avrupa'daki diğer bazı ülkelere kapı kapı dolaşarak sattılar. Bankalar ve Wall Street uzmanları bu dalavere ile yüz milyarlarca dolar kazandılar.

Fakat bu, büyük dolandırıcılığın daha birinci aşamasıydı. Sonraki üç aşamada çok daha fazla kâr elde edilecekti !

Finansal saatli bombalarının patlaması ikinci aşama idi. Dünya çapında ticari ve yatırım bankaları birkaç hafta içinde çökmeye başladılar. Yerel ve bölgesel düzeyde hükümetler yaptıkları yatırımların ve aktif varlıkların buharlaştığını gördüler. Her yerde kaos vardı!

Goldman Sachs ve diğer büyük bankalar gibi akbabalar üç yoldan muazzam kârlar elde ettiler: Bir, Lehman kardeşler ve Washington Mutual gibi diğer bankaları birkaç kuruşa satın alabilirlerdi. İkincisi, daha iğrenç şekilde, Goldman Sachs ve (son zamanlarda Harvard'a 400 milyon dolar hibe eden) John Paulson gibi insider'ler - (menkul değerlerde içeriden bilgi sızdıran) bu tahvillerin elde patlayacağına dair iddiaya tutuşmuşlardı. Paulson milyarlar kazandı ve medya onun bu dirayetini alkışladı. (Benzetme için teröristlerin 11 Eylül konusunda bahse girdiklerini ve bundan kâr elde ettiklerini düşünün). Üçüncüsü, açık yaraya tuz dökmek için büyük bankalar, bankacıların yaşamlarını mahvettiği vatandaşlardan bir kurtarma paketi talep ettiler! Bankalar cüretkârdır. ABD'de, vergi mükelleflerinden yüz milyarlarca dolar ve bankacıların sözcüsünden başka bir şey olmayan Merkez Bankası'ndan trilyonlar aldılar.

Yunanistan'da, yerli bankalar, Yunan halkından 30 milyar dolardan fazla kurtarma paketi aldı. Sözde durumdan sorumlu olmayan Yunan hükümeti, kapitalist bankacıları kurtarmak zorunda kaldı.

Üçüncü aşama bankaların hükümeti büyük borçları kabul etmeye zorladıkları süreçtir. Bir virüs veya bakteri düşünün. Hepsi kendilerini barındıran canlılığın bağışıklık sistemini zayıflatmak için benzersiz stratejilere sahiptirler. Asalak uluslararası bankacılar tarafından kullanılan kanıtlanmış tekniklerden biri, bir ülkenin tahvillerinin değerini düşürmektir. Ve bankacılar 2009 yılının sonunda tam da bunu yaptılar. Bu hemen tahvillerin faiz oranlarının (getirisinin) yükselmesini sağlayarak, ülkenin borçlanmasını ya da mevcut tahvillerin vade uzatımını (roll over) bile çok daha pahalı bir hale getirir.

2009 yılından, 2010 ortalarına kadar 10 yıllık Yunan tahvillerinin getirileri neredeyse üç katına çıktı ! Bu acımasız mali saldırı Yunan hükümetini dize getirdi ve banksterler (banker ile gangster kelimelerinin bileşiminden türe-

tilmiş, gangster bankacılığı tanımlayan bir sözcük. ÇN) 110 milyar Euro'luk ilk okkalı borç anlaşmasını kazandılar.

Bankalar aynı zamanda ulusların siyasetini de kontrol ederler. 2011 yılında Yunan başbakanı, ikinci bir büyük kurtarma planını reddettiğinde, bankalar onu istifaya zorladı ve yerine hemen Avrupa Merkez Bankası - ECB Başkan Yardımcısı'nı getirdiler! Seçime gerek kalmadı. Demokrasiyi boşverin. Ve bu yeni adam ne yaptı dersiniz? Bankacıların önüne getirdikleri her evrakı imzaladı....

(Bu arada, ertesi gün, aynı şey İtalya'da oldu. Başbakan istifa etti ve yerine bankacı / ekonomist bir kukla getirildi. On gün sonra, İspanya'da yapılan erken seçimi de "teknokrat" bankacı bir kukla kazandı).

Kuklacılar, 2011 Kasım'ında en iyi aylarını yaşadılar

Birkaç ay sonra, 2012 yılında bankasterler Yunan tahvillerinin getirisini % 50 yaptıklarında, tahvil piyasası manipülasyonu tam anlamıyla kullanıldı !!! Bu finansal terörizm hemen istenen etkiyi verdi: Yunan parlamentosu, birincisinden bile daha büyük ikinci bir büyük kurtarma planını kabul etti.

Şimdi, burada çoğu insanın anlamadığı başka bir gerçek var. Krediler, bir kredi kartı ya da banka alacağı gibi sadece basit krediler değildir. Bu krediler ülkenin varlıklarının özelleştirilmesi için yapılan taleplerle birlikte gelir. Eğer Godfather III filmini izlediyseniz, Küba'yı arkadaşları arasında paylaşmak isteyen yatırımcı Hyman Roth'u hatırlayacaksınız. Hyman Roth'un yerine Goldman Sachs veya IMF (Uluslararası Para Fonu) ya da ECB (Avrupa Merkez Bankası) nı koyun, resmin tamamını görebilirsiniz.

4. Aşamada, bir ulusun uğradığı tecavüz ve aşağılama başlar. Kendisine dayatılan borç için, Yunanistan kendi kârlı varlıklarının çoğunu oligarklara ve uluslararası şirketlere satmak zorunda kaldı. Ve özelleştirmeler kârlı olan her şeyi kapsayacak kadar acımasızdır. Yunanistan'da, özelleştirmeye su, elektrik, postaneler, havaalanı

hizmetleri, ulusal bankalar, telekomünikasyon, (deniz nakliyesi konusunda dünya lideri olan bir ülkede çok büyük olan) liman yetkileri vs dahildi.

Buna ek olarak, bankacı zorbalar da hükümetin bütçesindeki her satırı dikte edeceklerdir. Askeri harcamaları kısmak ister misiniz? HAYIR! Oligarklar ya da büyük şirketlerin vergilerini yükseltmek ister misiniz? HAYIR! Dünya üzerinde başka hiçbir alacaklı-borçlu ilişkisinde böylesi bir mikro-yönetim yoktur.

Peki bankacıların kontrolündeki özelleştirme ve despotizmden sonra ne olur? Tabii ki, hükümetin gelirleri azalır ve borcu daha da artar. Bunu nasıl "düzeltirsiniz" ? Tabii ki, harcamaları kısarak! Kamuda çalışan işçileri işten çıkartıp, asgari ücreti düşürüp, emekli maaşlarından kesinti yapıp, kamu hizmetlerini kısmak ve nüfusun % 1'ini değil, % 99'unu etkileyecek şeylerin vergilerini yükselterek. Örneğin, emekli maaşları % 50 azaltıldı ve satış vergisi % 20'nin üzerine çıkartıldı. Bütün bu önlemler Yunanistan'ın, 1930'larda ABD'nin geçirdiği Büyük Buhran'dan daha kötü bir mali felakete uğramasıyla sonuçlandı.

Elbette ki, her zaman çıkarlarının peşinde olan bankacılar tüm medyanın da derhal özelleştirilmesini talep ediyorlar; bu talep, ülkenin artık her gün insanlara propaganda kusan çarpık ve açgözlü bankasterlerin kurtarıcı olduklarını ve kemer sıkma altında köleliğin, alternatif durumdan çok daha iyi olduğunu anlatan fotojenik TV sunucularına sahip olması anlamına gelmektedir.

Yunanlılar, kemer sıkma ile ilgili gerçeği bilselerdi, bu zokaya gelmezlerdi. Aynı şey, kemer sıkma durumunda olan İspanya, İtalya, Portekiz, İrlanda ve diğer ülkeler için de geçerlidir. Bütün olanların en üzücü yönü, bunların özgün, eşsiz stratejiler olmamasıdır. Bu yağmacı uygulamalar İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, IMF ve Dünya Bankası tarafından Latin Amerika'da, Asya ve Afrika'da birçok kez kullanılmıştır.

Yeni Dünya Düzeni'nin özü budur - bir avuç tekeli şirket ve bankaların sahip olduğu bir dünya.

Siyanürlü Altına Hayır!

8 Ağustos Cumartesi günü Fat-sa Ünye Doğa Koruma platformunun düzenlediği eyleme yüzlerce katılımcı destek verdi. Özellikle yöre halkının desteklediği eyleme İstanbul ve diğer Karadeniz illerinden de katılım vardı. Demokratik kitle örgütlerinin katılım sağladığı eyleme partilerden HDP ve CHP üst düzeyde destek verdiler. HDP Samsun, Ordu yöneticileri ve vekil adaylarının katılımının yanında CHP'nin Ordu vekillerine tüm Karadeniz vekilleri destek verdi.

Gösterilerin sonunda siyanürle altın çıkarmanın doğaya zarar verip yörede canlı türünü yok edeceği hakkında konuşmaları Ordu milletvekili Seyit

Torun ve Fatsa Ünye Doğa Koruma Platformu sözcüsü Özge Yağcı yaptı.

Şantiye alanına girmek isteyen eylemcilere Jandarma her zaman olduğu gibi aşırı güç kullanıp, gaz ve su sıkarak saldırdı. Şantiyenin beş yüz metre uzandığı eylem çadırına geçen eylemciler daha sonra eylemi sonlandırdılar..

Doğayı katledenin yanında polis-jandarma, işçinin emeğini gasp edenin yanında polis-jandarma, demokrasi isteyeninin karşısında polis-jandarma, kısacası iyi şeyler isteyeninin karşısında, kötü şeyler isteyeninin yanında olan polis-jandarma ve tüm güvenlik güçleri bu sistemin bekçiliğini yapıp, onların kârına kâr eklemek üzere kurgulanmıştır.

Mert Cömert'i Unutmayacağız!

Bugün 15 Ağustos Cumartesi... Bugün Süruç katliamında ağır yaralanıp 23 gün direndikten sonra yaşamını yitiren Mert Cömert'i yıldızlara uğurlamaya gidiyoruz. Bu katliamda Türkiye 33, Samsun ise 3 gencini zalim saldırıda kaybetti. Bugün bir genç devrimciye daha veda edeceğiz. Belirli yaşlara gelip hastalıklardan ölenler içinde üzüldüğümüz insan ama böyle genç, idealist gençlerin hain tuzaklarda yok edilmesi insana acı veriyor.

Bugün Bafra'ya gideceğiz. Uğurlayacağız Mert'imizi.. Ama ne yazık ki onu ölüme mahkum eden kara güçler ailesine baskı yaparak gece sabaha karşı mezara konulmasını sağlamışlar.. Bir lütuf gibi aileden birkaç kişiye dini tören izni vermişler... Bunlar ölümlerden korkuyor-

lar.. Dünyanın en zalim savaşlarında bile savaşılan taraflar ölümleri insanca uğurlarlar. En zalim savaşçılar bile ölüm olayından sonra düşmanlığı unutup saygıda kusur etmezler... Meğer o gencecik fakat ulu yürekli Mert'imizi bir gariban gibi Bafra Asri mezarlığına darbe dönemlerini aratmayan bir şekilde güvenlik kuvvetleri eşliğinde defnetmişler...

Bizler tüm demokrasi güçleri biz-zat cenazesinde bulunamamamıza rağmen saat 12 de mezarlıkta mezarı başında andık Karadeniz'in asi çocuğunu. Savaşı lanetleyip, barış isteyerek marşlarla uğurladık güzel çocuğumuzu... Umuyorum bizleri, ağabeylerini, amcalarını arkadaşlarını, kısacası tüm yoldaşlarını duymuştur..

Çaldağı'nda Madene Geçit Yok!

Haziran'da Çaldağı'ndaki maden için yapılan keşif günü pek çok açıdan anlamlı ve renkli görüntülere de sahne oldu. Yapılacak keşif öncesi maden sahası girişi önünde toplanan meslek odaları, sendika, dernek ve siyasi parti temsilcileri ile köylü yurttaşların katılımından oluşan kalabalık halk topluluğu, Çaldağı'ndaki madeni kesinlikle istemediklerini ve ne pahasına olursa olsun bu madene halk olarak asla izin vermeyeceklerini haykırdılar.

300 kişi dolayında protestocu topluluk

Sivil toplum örgütleri, meslek odaları, sendika, dernek ve siyasi parti temsilcileri ve bazı milletvekilleri ile milletvekili adaylarının da katıldıkları Çaldağı'ndaki keşif için jandarma tarafından yoğun güvenlik önlemlerinin de alındığı gözlemlendi. Kimya Mühendisleri Odası Ege Bölge Şubesi'nin de ayrıca bir pankart açtığı dikkatleri çeken bir başka önemli ayrıntı olarak göze çarptı.

2. ÇED oyununu da bozacağız

Protestocu topluluğun, "2. ÇED oyununu da bozacağız" ve "Bilim insanı ve yaşamı korur" yazılı pankartların önde yer aldığı, "Madene hayır, Çaldağı'ndaki maden kapatılsın", "2. ÇED oyununu da bozacağız", "Çaldağı madene mezar olacak", "Bu daha başlangıç mücadeleye devam", "Direne direne kazanacağız", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Her yer Çaldağı, her yer direniş" gibi sloganlar attığı yürüyüş, maden sahasına kadar devam etti.

Bu ÇED raporu yanlış ve maden kapatılmalıdır

Turgutlu halkı ve TURÇEP lehine madene karşı dava açan çevre örgütleri, meslek odaları ve bilim çevrelerini temsilen Çaldağı'nda yapılan keşfe katılanlar arasında TMMOB Kimya Mühendisleri Odası Ege Bölgesi Şube Başkanı Saadet Çağlın, Ziraat Mühendisleri Odası Manisa Şubesi Başkanı Müjgan

Şenay ile eski başkan İbrahim Demran, Jeofizik Mühendisleri Odası İzmir Şubesi temsilcisi Erhan İçöz, Jeoloji Yüksek Mühendisi Tahir Öngür, Metalürji Mühendisleri Oda temsilcisi Cemalettin Küçük, bilirkişiler ve hakime bilimsel açıklamalarla madenin çevre ve insan sağlığı açısından yaratacağı zararlarını, ÇED raporunun yanlış ve eksik olduğunu, bu madencilik projesinin mutlaka iptal edilmesi gerektiğini belirttiler.

Madenin kapatılması ve ÇED raporunun reddedilmesi için açılan davanın avukatları arasında yer alan EGEÇEP avukatlarından Arif Ali Çangı, Ber-rin Esin Kaya ve Hande Atay ile TMMOB adına Ankara'dan katılan avukat Mehmet Horuş ile Turgutlu'lu avukat Gürkan Tak'da Çaldağı'ndaki ÇED raporunun iptal edilerek maden işletmesinin kapatılması gerektiğini konunun hukuksal boyutları ile ifade ettiler.

Keşif maden işletme tesislerinde sona erdi

Halkı temsilen CHP Manisa Milletvekili Hasan Ören'in bazı soruları ile madenin neden kapatılması gerektiğine ilişkin açıklamaları ve eleştirilerini dinleyen hakim, ayrıca daha sonra bazı sivil toplum örgütlerini temsilen konuşan Tarih Başkanı Nuri Pala, Zeynel Yaşar, emekli öğretmen Sadık Pekaçık-göz ve bazı yurttaşlar ile birkaç köylü vatandaşı daha dinledikten sonra, bu bölümdeki konuşmaların tamamlan-dığını bildirerek beraberindeki bilirkişiler, davaya bilim ve hukuk çevresi olarak müdahil olan avukatlar, bilim çevresinin temsilcileri ile birlikte ikinci keşif bölgesi olan, halkın "cehennem çukuru" adını verdiği bölüme geçtiler.

Bu bölümde yaklaşık 1 saat süren gözlem ve incelemelerin ardından ayrıca maden şirketinin tesislerine dönerek sürdürülen keşif, burada keşifle ilgili tutanakların da hazırlanıp avukat ve bilirkişilerin keşfin yapıldığı ve tamamlandığına ilişkin imzalarının atılmasıyla saat 14.45 civarında sona erdi

Haziran Seçimi Sonrası, Türkiye: “Demokrasisi” Nereye?

Fikret Sadık

7 Haziran seçimleri sonrası, HDP’nin hatırı sayılır bir oy oranı ile barajı aşması demokrasinin zaferi olarak görülerek, ülkede burjuva demokrasisinin kurumlarının bire bir işlediği gibi bir algı yaratılmıştı. HDP’nin içinde yer alan bir kısım sosyalistlerin de seçilme şansını yakalamış olması burjuva demokrasisinin gelişkinliğinin göstergesi olarak anlatılmaktaydı. Kapitalist parlamenter sistemin, demokrasiyi sağlamadaki başarısı sık sık hatırlanmaktaydı. Hatta hükümet etme süreci ile ilgili HDP destekli, CHP-MHP hükümeti bile konuşulanlar arasındaydı.

Suruç katliamı sonrasında, demokratik havanın hızla dağılmasının ardından, burjuva hükümet, genel bir meşruiyet aramaya ihtiyaç duymadan toplumsal muhalefet güçlerine karşı saldırıya geçmiştir.

Bunun ardından yeni yeni kıpırdanmaya başlayan işçi hareketi, kolluk kuvvetleri zoruyla sindirilmeye başlanmıştır. “Kapitalizm ve demokrasi arasındaki olumsal ilişki” ya da birbirleriyle yakın bağlantılı olduğu gibi yaklaşımların ortaya koyduğu pembe tablonun pek de öyle olmadığı, hatta tam tersi olduğu görülmektedir.

Egemen sınıf fraksiyonunun, seçimlerden önemli ölçüde güç kaybederek çıkması, ona tek başına hükümet etme fırsatı vermemesi, onun hegemonyasındaki bozulmayı, güç kaybını net bir şekilde göstermekle beraber, alternatif bir burjuva fraksiyonunun, bozunuma uğramakta olan egemen sınıfın bu konsolidasyonunu, yeniden kendi etrafında toparlayacak ya da derleyecek bir güçte ve somutlukta olmaması, AKP iktidarına bu alanı yeniden örgütlemeye olanağı vermiştir.

AKP- CHP koalisyonu olasılığı, aslında burjuva fraksiyonları arasında yeni bir mutabakatı içermek zorunda olmasından dolayı, sağlanması pek de kolay olmayan bir durumu anlatmaktadır.

Ülkede en son yüzde 9,2 lik büyüme, beş yıl önce gerçekleşmişti. 2011 yılından itibaren hızla gerileyen büyüme oranları geçen yıl tam manasıyla dip yapmıştır. Ekonomi, 2014’ün birinci çeyreğinde yüzde 4,9, ikinci çeyrekte yüzde 2,3, üçüncü çeyrekte yüzde 1,9 ve dördüncü çeyrekte yüzde 2,6 büyüme kaydetti. Yıllık büyüme hızı ise yüzde 2,9’ da kalmış oldu. (<http://www.trthaber.com/haber/ekonomi/turkiye-ekonomisi-buyume-oranlari-aciklandi-176113.html>)

İşsizlik ise yine geçen yıl yüzde 10,7 seviyesinde gerçekleşmişti. Genç nüfusta (15-24 yaş grubunda) bu oran

yüzde 16,7 seviyesinde olurken, 2015 beklentisi de yüzde 18 seviyelerindedir.

2015 yılı İŞSİZLİK verilerine gelince: Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) tarafından kamuoyuyla paylaşılan 15 Nisan 2015 tarih ve 18636 sayılı haber bültenine göre, Türkiye’de Ocak 2015 itibarıyla işsizlik oranının % 11,3 oranında gerçekleştiği bildirilmişti.

Bu yılda büyümenin istenen seviyelerde olamayacağı ilk üç ayın verilerinde görülebilir: Yılın ilk 3 ayında yüzde 2.3 büyüme özetle şöyle gerçekleşti: Otomobil satışlarına dayalı tüketim harcamalarında, özel kesim tüketiminin büyümeye katkısı yüzde 3.0 oranında, kamu kesimi tüketiminin büyümeye katkısı yüzde 0.3 oranında oldu. Stoklardaki artış büyümeye yüzde 0.2 katkı yaptı. Yatırım harcamalarında artış sıfır oldu. Net dış ticaretin büyümeye katkısı negatif (eksi) 1.2 olarak hesaplandı. Sonuç olarak ekonomi yüzde 2.3 büyümüş oldu Bu verilere göre sadece finansal işlemler üzerinden sağlanan sıcak parayla ülkenin genel ekonomik krize dayanması pek mümkün görünmüyor, ülkeden çıkan sıcak para miktarının her geçen gün biraz daha artması dikkate alınınca, ekonomi cephesinde işlerin yolunda gitmediği anlaşıyor.

Burjuvazi cephesinde bu süreç tam da bir “kamera obscura” (karanlık oda) etkisi olarak görülerek, ideolojik planda, siyasal istikrarın sağlanamaması, ekonomik istikrarın da gerçekleşemesinin nedeniymiş gibi görünür. “İş dünyası”, egemen sınıf, siyasal istikrarın bir an evvel sağlanmasından dem vurarak ekonomik alandaki istikrarsızlığın nedenini, siyasete yüklerken, aslen istediği iş gücünün yola getirilmesi, düşük ücretle çalışmanın güvence altına alınması, toplumsal muhalefetin mümkünse dağıtılması ya da geriletilmesi hedefidir.

Bugün geline nokta, açıkça liberallerin ve onları izleyen ‘solcular’ın savları çürümektedir. Hem dünya ölçeğinde hem de bizim benzerimiz olan geç kapitalist ülkeler bazında, kapitalleşme ve modernleşmenin gerçekleştirilmesinin bu ülkeleri ve dünyayı demokratikleştireceği varsayılmıştı. Bugün 70’li yıllar itibarıyla karşılaştığımızda dünya ölçeğinde ekonomik demokratik hakların önemli ölçüde kaybedildiği, ciddi daralmaların yaşandığı anlaşılabılır bir olgudur. Bu anlamda aydınlanma heveslilerinin ve liberallerin vb. ekonomi geliştikçe demokratikleşileceği tezleri çökmüştür, geçersizdir.

Kapitalist toplumda “burjuva demokrasisi” kavramını tanımlayan, onun “evrensel ölçütleri “ olduğu yinelemesi değildir. Demokrasi kavramı ya da demokratik hak ve özgürlükler, sınıf mücadelesinin o konjonktürdeki du-

rumundan başka bir şeyi ifade etmez. Ezilen sınıfların mücadelelerinin, sermayenin iktidarını ve onun ana yapısını alaşağı edemediği, ancak kendisini bir sınıf olarak var edip burjuvaziye kabul ettirdiği ölçekte ortaya çıkan kazanımlar olarak değerlendirmek gerekir. Bu değerlendirmenin doğal sonucu olarak da eğer demokrasi sınıf mücadelelerinin kazanımlarının bir unsuru ise, aynı zamanda sınıf mücadelesinin gerileme ve yenilgileri sürecinde bu kazanımların kaybedilebileceğini de öngörmek zorundadır. Bu anlamda “evrensel demokrasi” algısı yaratılması, yanıltıcıdır. Egemen sınıfların işine yarayan bir işlevden başka bir niteliği de yoktur.

Kapitalist devleti, diğer devlet tiplerinden ayırt edici özelliklerden birisi de egemen sınıf olan burjuvazinin kendinden önceki aristokrasiden farklı olarak, doğrudan yönetmemesidir. “Hegel’in Hukuk Felsefesinin Eleştirisi’nde” Marx’ın Hegel’ e müdahale ettiği ana nokta, “devletin toplumdan ayrılmış olması meselesinin görünüşte olmasıdır”. Devletin özelliği, var olan toplumsal nizamın sürdürülüp, yeniden üretilmesinin koşullarını sağlayarak egemen sınıf olan burjuvazinin iktidarını ve onun çıkarlarını bugün ve gelecekte güvence altına almış olmasıdır. Bu anlamda kapitalist devlet, görünüşte, toplumun dışında ve üstünde duran bir devlettir. Marxistlere göre sivil toplum - devlet ayrımı yanıltıcıdır.

Kapitalist devlet, sınıf hakimiyetini pekiştirirken havuç ve sopa ilişkisini düzenli olarak kullanır. Bunlar bu anlamda baskı ve ideolojik meşrulaştırma olarak adlandırılabilir.

Kapitalist devlet, ezilen sınıflarla kurduğu ilişkide onların rızasını yeniden üretmek amacıyla, zorun yanı sıra egemenliğini süreklileştirmek için çeşitli meşrulaştırma araçlarını sürekli kullanmak durumundadır. Bu süreç siyaset denilen alanı zorunlu bir alan haline getirir.

Bu alan sadece ezilen sınıfların egemen sınıfa karşı siyasetini değil, burjuvazi içi çatışmalarla kaynaşmış, farklı çıkar çatışmalarının bir bileşkesi olarak ortaya çıkar. Siyaset alanı bir kez kurulduktan sonra, ezilen sınıfların mücadelesinin nötralize edilmesinin yanı sıra burjuvazinin fraksiyonlarının ezilen sınıflar üzerindeki egemenliklerini tehlikeye düşürmeden kozlarını paylaşacakları bir sahneyi sağlayan bir alan olarak düşünülmelidir. Örneğin, “genel eşit oy hakkı” ezilen sınıfların bir kazanımı iken, bu hakkın nötralize edilmesi sonucu ezilen sınıfları burjuvazinin fraksiyonlarının peşinde gezdiren bir araca dönmüş durumdadır.

Devletin baskıcı işlevine gelince bu, meşrulaştırma süreci başarısızlığa uğra-

dığı durumda önem kazanır. Böyle bir süreç hem iktidar bloğunun, hem de bu bloğun ezilen sınıflarla kurduğu ilişkinin yeniden düzenlenmesini zorunlu kılar.

Anlatmak istediğimizi biraz daha açarsak eğer; egemen sınıf olarak burjuvazi bir bütün olarak krize girdiğinde, yani hegemonyası olabildiğince zayıfladığı ve güven veremez ölçüde bir belirsizlik sürecine doğru gidildiğinde, temsil sorununun bir türlü çözülmediği bir süreç ve bunun akabinde, baskı ve zor aygıtlarının herhangi bir meşruiyet aramaksızın harekete geçirilmesi anlamına gelir. Bu baskı ve zor süreci hangi sınıf fraksiyonu lehine gerçekleşmişse, konsolidasyon orada yeniden kurulur.

Bu durum ise ister istemez daha önceden kazanılmış demokratik hakların ve özgürlüklerin budanmasını ve sadece mülkiyete bağlı özgürlüklerin korunup kollandığı bir süreçte evrilmeyi içerir.

Ayrıca, bir yanıyla da devletin baskıcı karakterini ortaya koyarken, bir yandan da büyük burjuvazinin diğer burjuva fraksiyonlarının “serbest ticaret, serbest girişim” üzerinden kendisine yeniden bağlanmasının güvencesini sağlar. Temel söylem ‘ulusal güvenlik için özveri’ olarak tanımlanıp, yoksul kitleler ulusal güvenlik adına seferber edilmeye çalışılır. ‘Ulusal güvenlik için özveri’ kavramı, egemen burjuvazi ile baskı ve kolluk güçlerinin temel birliğini ortaya koyar. Öte yandan sonuç olarak liberal devlet etrafında burjuva fraksiyonların birliği sağlandığı noktada, demokratik özgürlükler bir ayrıntı haline gelir. Yani mülk sahibi sınıfların özgürlükleri ile mülk sahibi olmayan sınıfların özgürlüklerinin aynı kapsamda olmadığı net olarak ortaya çıkmış olur. “Demokrasi kavramı “ burjuvazinin iddia ettiği o evrensel görünümünü yitirmiş, sadece serveti koruyan bir mekanizma durumuna gelmiş olur.

Sonuç olarak geline nokta, Türkiye’nin krizden paçasını kurtarmış gibi görüldüğü dönem hızla geride kalmaktadır. Krizden çıkış süreci, ülkenin kendi dinamikleri ile çözebileceği bir sorun olmaktan ziyade, dünya ekonomik krizinin alt üst oluşlarının akıbetine ve onun krizden çıkış dinamiklerine bağlı kalacak gibi görünmektedir. Bundan dolayı işçi ve emekçiler, toplumsal muhalefet gitgide daha baskıcı yöntemlere ve saldırılara hedef olmaktadır. Diğer yandan, ülkedeki toplumsal muhalefetin dağınıklığı ve devrimci bir odağın yaratılamamış olması bu ekonomik ve politik kriz sürecine sonuç alıcı müdahalelerin imkanlarını da zayıflatan bir olgudur. Sosyalist ve komünistlerin bütün güçlerini hasretmeleri gereken alan da burasıdır.